Ára 1 forint
XIII. évfolyam 29. szám.
1957. szeptember 5.

Ludas Matyi

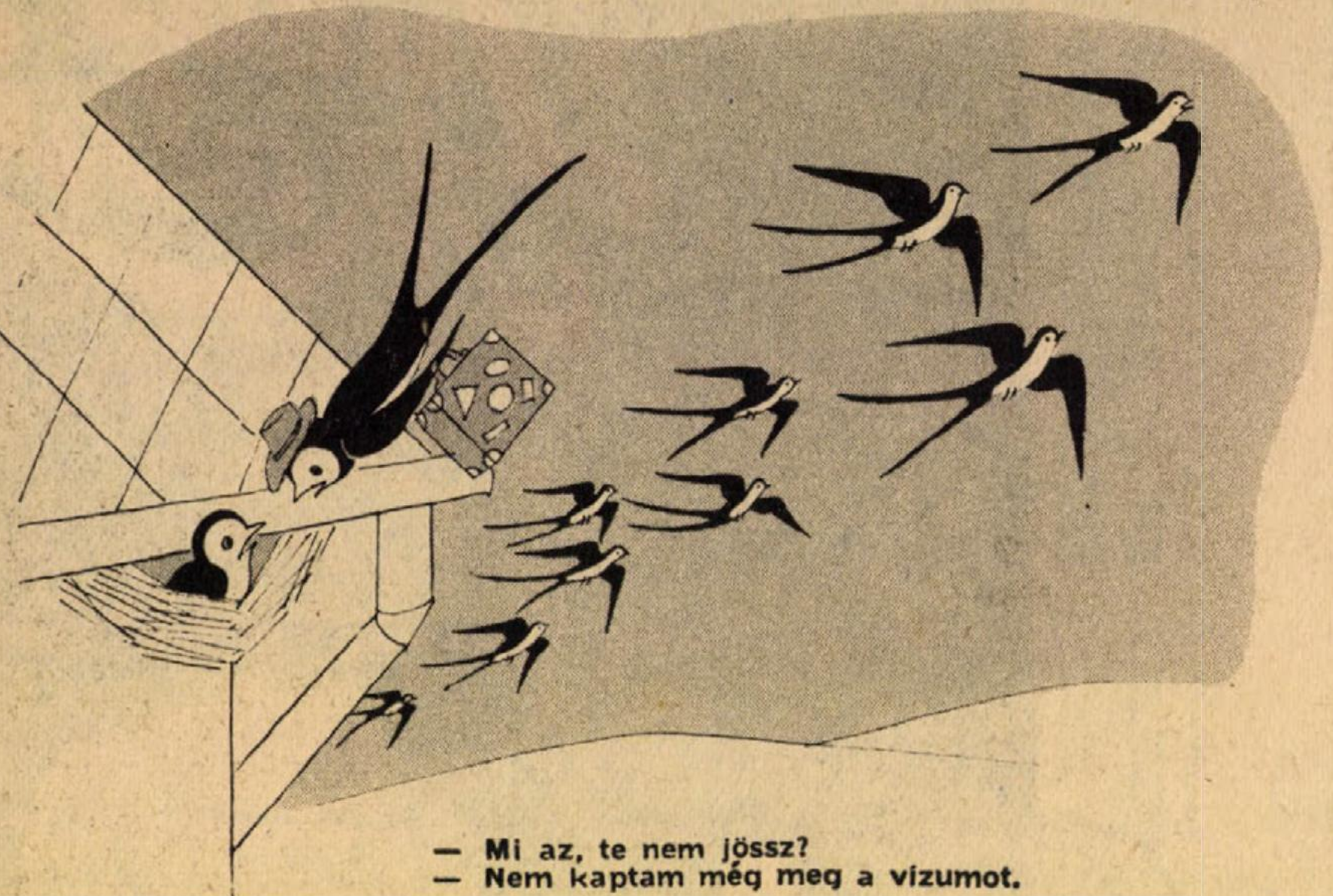

Pusztai Pál rajza

— Na, szép kis osztályt kaptam, mondhatom, senki nem nyert szépségversenyt . . ,

Útnak indultak a fecskék

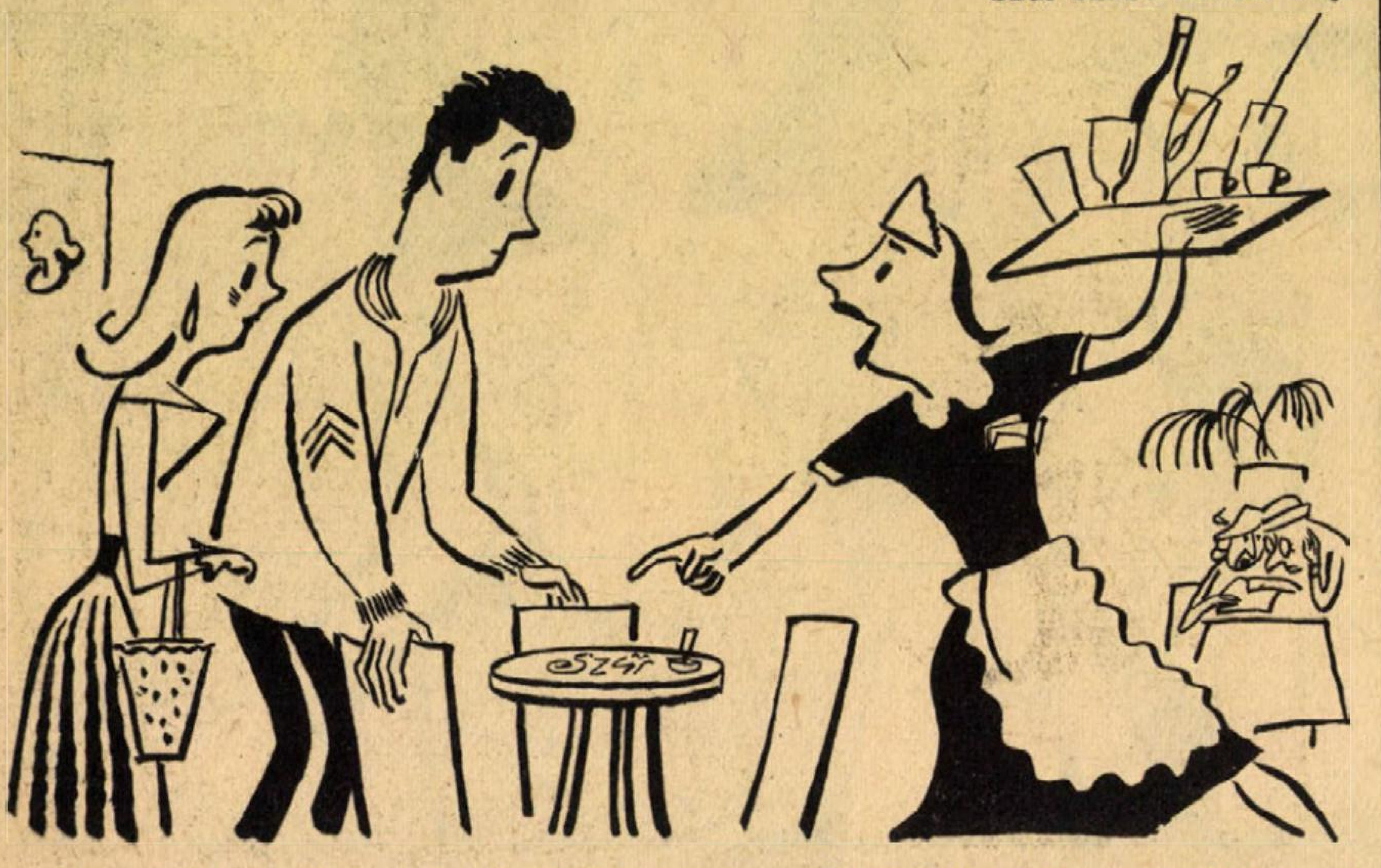
Kaján Tibor rajza

— Mi az, te nem jössz?
— Nem kaptam még meg a vízumot.

Mindent az eszpresszóban

Szűr-Szabó József rajza

— Oda ne tessék ülni, mert oda rögtön jönnek a minisztériumból fegyelmit tartani...

Arkadij Vasziljev

A REJTÉLY kulcsa

A művészeti dolgozók házában megüresedett egy lakás. Ketten nyújtottak be rá igénylést: Grecsiskin festőművész és Zagornij, a költő. A költőnek jobbak voltak a kilátásai. Leghathatósabb segítségének azt a beszélgetést tekintette, amelyet a napokban a tanács végrehajtóbizottságának az ülésén az elnökkel, Iván Szemjonovics Maximovval folytatott.

A tanácselnök jóakaratúan mosolyogva mondta a költőnek:

— Ne félj semmitől, amíg engem látsz — tiéd lesz a lakás. Én magam veszem az ügyet a kezembe. Az ülésre csak formaságból tűztük napirendre a kérelmedet. De mondd, lehet széllel szemben fütyülni? Ugye, hogy nem lehet...

Az értekezlet előtt mindkét igénylő az előszobában ült. Grecsiskin a titkárnő mellett legyeskedett, valamit sugdosott a fülébe s közben mérgezett nyilakat lövöldözött a tekintetével vetélytársára. A boldog költőnek még a mája is röhögött, átszellemült arcán habkönnyű mosoly játszadozott. Amikor behívták őket az ülésterembe, az elnök így szólt:

— Hallgassuk meg először a költőt.

Zagornij elöljáróban minden tehetségét latbavetve csepülte jelenlegi lakását. Iván Szemjonovics bólogatott, sőt még maga is beleszólt, hogy a költő javára billentse a mérleg nyelvét:

— Egy szűk odúban lakik, kérem, nem embernek való...

Amikor a költő saját munkájának az értékelésére tért át, kijelentette:

— A versírás végeredményben nem csizmatalpalás. Különleges lelkialkat, tehetség kell hozzá és megfelelő környezet.

Iván Szemjonovics nem adta meg a szót Grecsiskinnek, ő maga vonta le a következtetést:

— Úgy gondolom, Grecsiskinnek kell kiutalnunk a lakást, Zagornij elvtárs még várhat.

Így is határoztak.

A rejtély kulcsa abban állt, hogy Iván Szemjonovics Maximov fiatal korában maga is csizmadia volt.

Oroszból fordította: **Pogonyi Antal**

Korszerű reggeli

Pusztai Pál rajza

Valahova csak tenni kell!

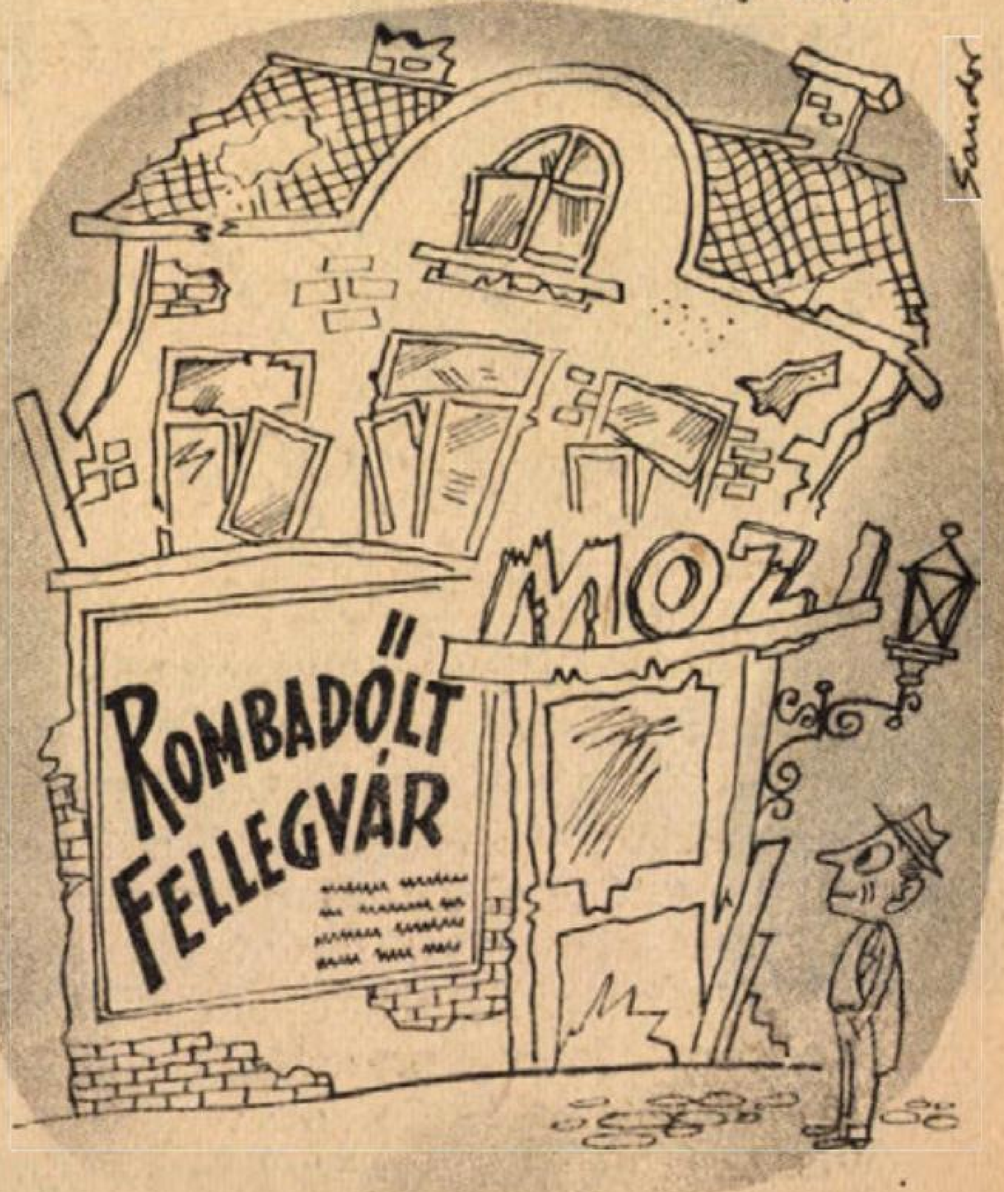
Schwott Lajos rajza

— A teremtésit! Miért teszik ezt az útba?!
— Mert már nem fér a kútba...

Egy elhanyagolt külvárosi mozi

Sándor Károly rajza

Jó trükk

Az egész világsajtó hetek óta azzal a bizonyos jelentéssel foglalkozott, amelyet egy ötös bizottság adott a magyar „ügy"-ről az Egyesült Nemzetek Szervezetének. Írják eztet, írják aztat, de bárhonnan is nézzük a dolgot, egy tény: ügyes, talpraesett gyerekek ezek az ötösikrek, mert kitalálták egy jó trükköt, amely szédületes perspektívát nyit az élet és tudomány minden területén.

A bizottság tagjai ugyanis az októberi eseményekkel kapcsolatban kizárólag a magyar népi demokrácia és a szocializmus ellenségeit kérték meg, hogy adjanak elfogulatlan szakvéleményt a történtekről. Ezen az alapon nyugodtan át lehet íratni az egész történelmet. A francia forradalom hiteles történetét azokkal az arisztokratákkal kell megíratni, akiket lefejeztek és Hunyadi János vitézi tetteit a török történelemből kellene tanítani a magyar gyerekeknek. A fasizmus leverésénél is elhamarkodták dolgukat az illetékesek. A nácizmus hiteles történetét Göbbelsszel kellett volna megíratni és akkor nem kellett volna lecsukatni azt a sok német tábornokot, mielőtt újból tábornokok lettek. Ha ezt a módszert követnénk, sokkal jobban lennénk tájékoztatva országunk dolgairól is. A magyar irodalom helyzetéről Aczél Tamástól kellene értékelést kérni és Puskás Öcsitől kellene megkérdezni, mi újság az MLSZ-ben. Az sem lenne éppen érdektelen, ha megtudhatnánk, mi a véleménye Auguszta főhercegasszonynak a termelőszövetkezetek új alapszabályairól.

Továbbá, ha egy zsebtolvaj kilopja a zsebemből a pénztárcámat és maga a tolvaj azt állítja, hogy nem lopott, engem már nem is kell megkérdezni, mert abból csak ellentmondások származnak, amik zavarják a nyomozás igazságos menetét. És ha a feleségem az egész világ szemeláttára megcsal engem legjobb barátommal, a Gusztival, elég, ha Gusztit kérdezem meg, igaz-e, és nem a világot, amelynek semmi oka sincs, hogy hazudjon nekem.

Ilyen forradalmi újítással ajándékozta meg a világot az ötösbizottság, amelynek egy Andersen nevű dán úriember a feje. Félő azonban, hogy ennek az Andersennek a meséi nem lesznek örökéletűek, mert Pistike, amikor apukája tegnap megkérdezte tőle, elmesélje-e neki elalvás előtt az ENSZ-bizottság jelentését, így felelt: „Inkább a »Csúf kis kacsát« meséld, apuka, azt legalább nem a Kővágó bácsi írta."

(gb.)

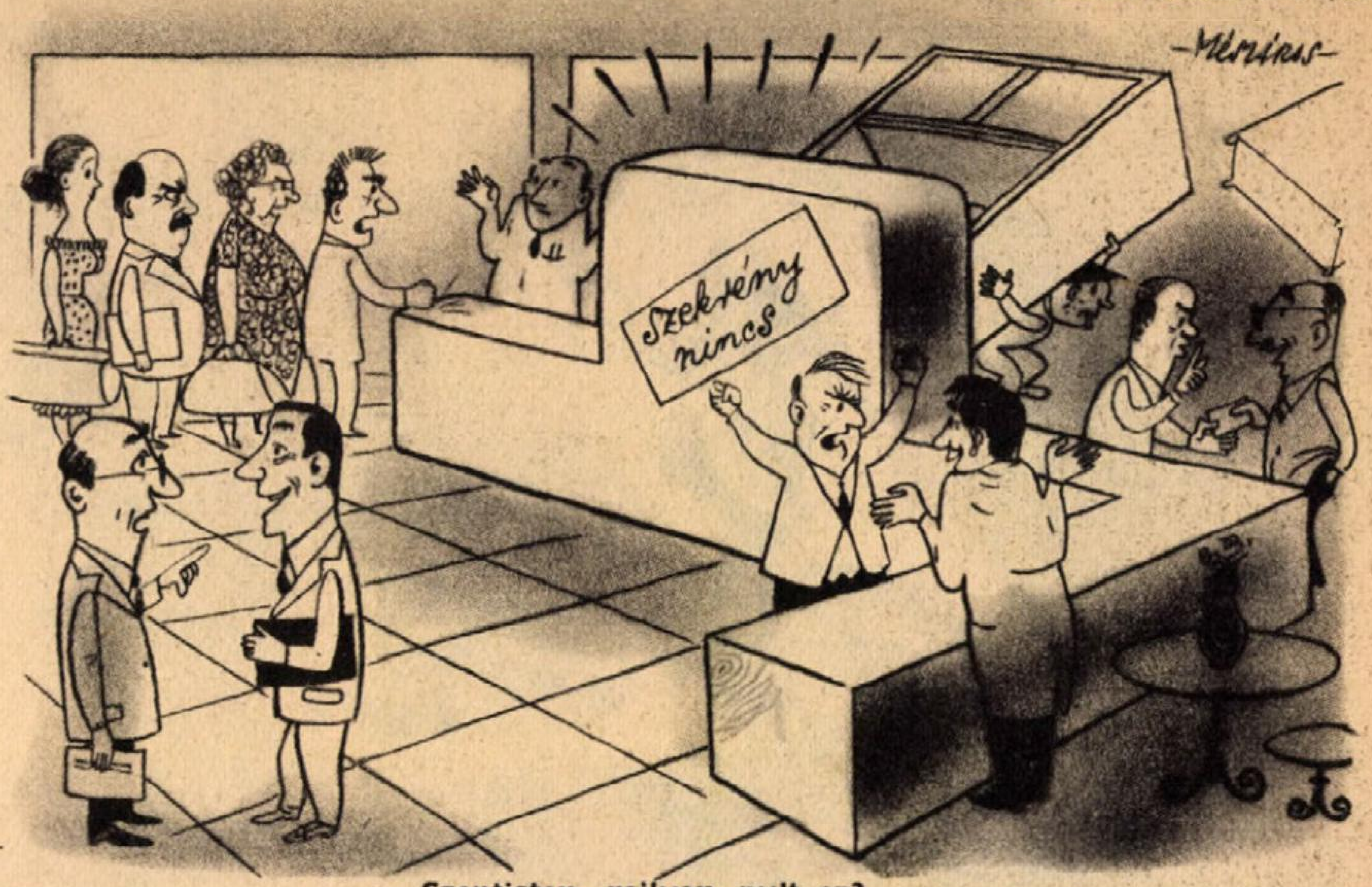
Véres per...

Alva Nichols, ifjú autóvezető összeütközött egy másik gépkocsival a kansasi Eldorádóban. Eszméletlenül szállították az egyik helyi klinikára, ott a rendőrség utasítására vért vettek tőle, hogy megállapítsák, nem ivott-e alkoholt az illető.

Most Mr. Nichols 75 000 dollárra perelte be a klinikát, amiért 6 és fél köbcenti vért engedély nélkül eltulajdonított tőle, s nem szolgáltatta vissza...

FEJLETT KERESKEDELEM

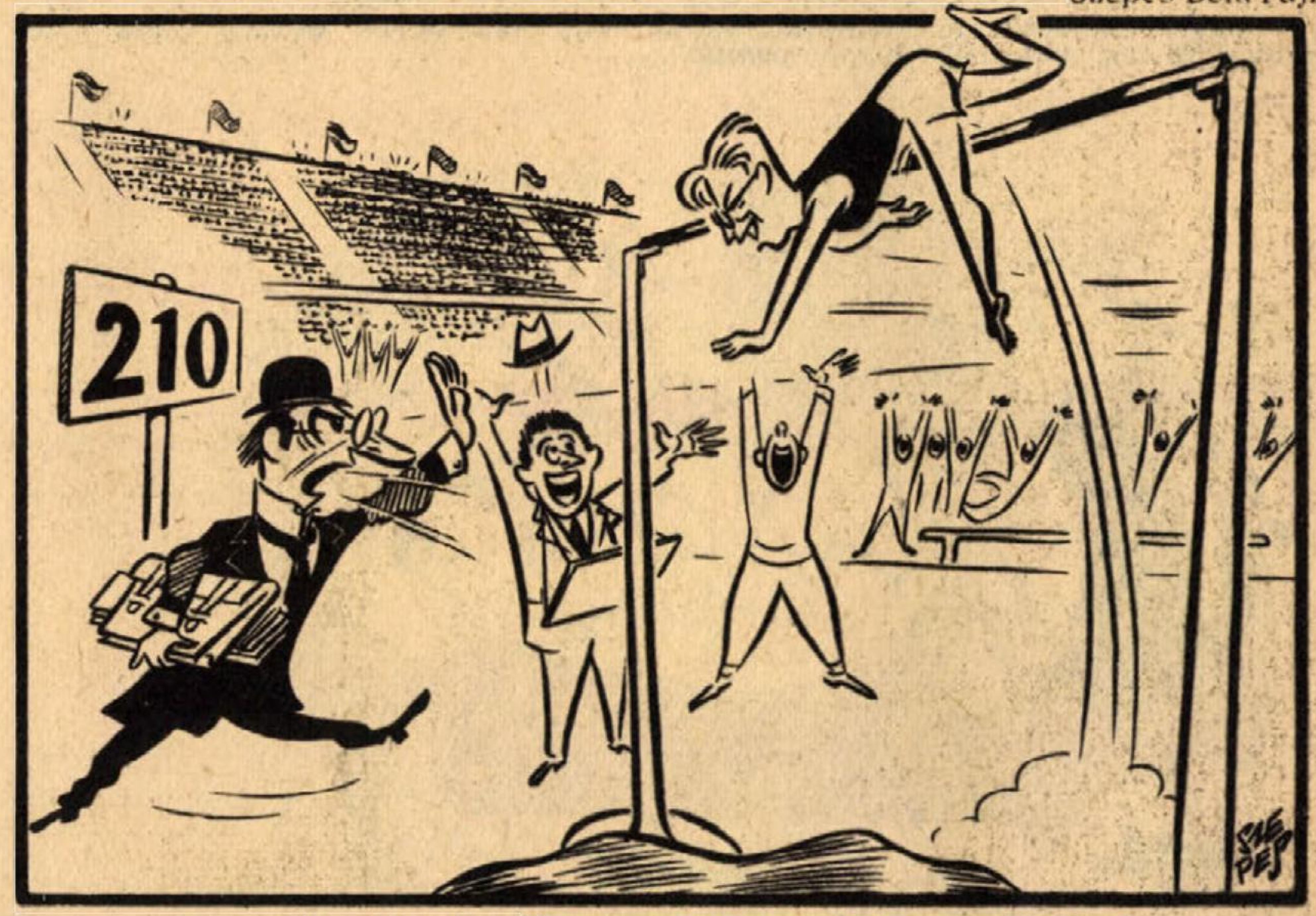
Mészáros András rajza

— Szentisten, milyen pult ez?
— Korszerű. Ez alól adják a kredencet...

Bürokrata a sportpályán

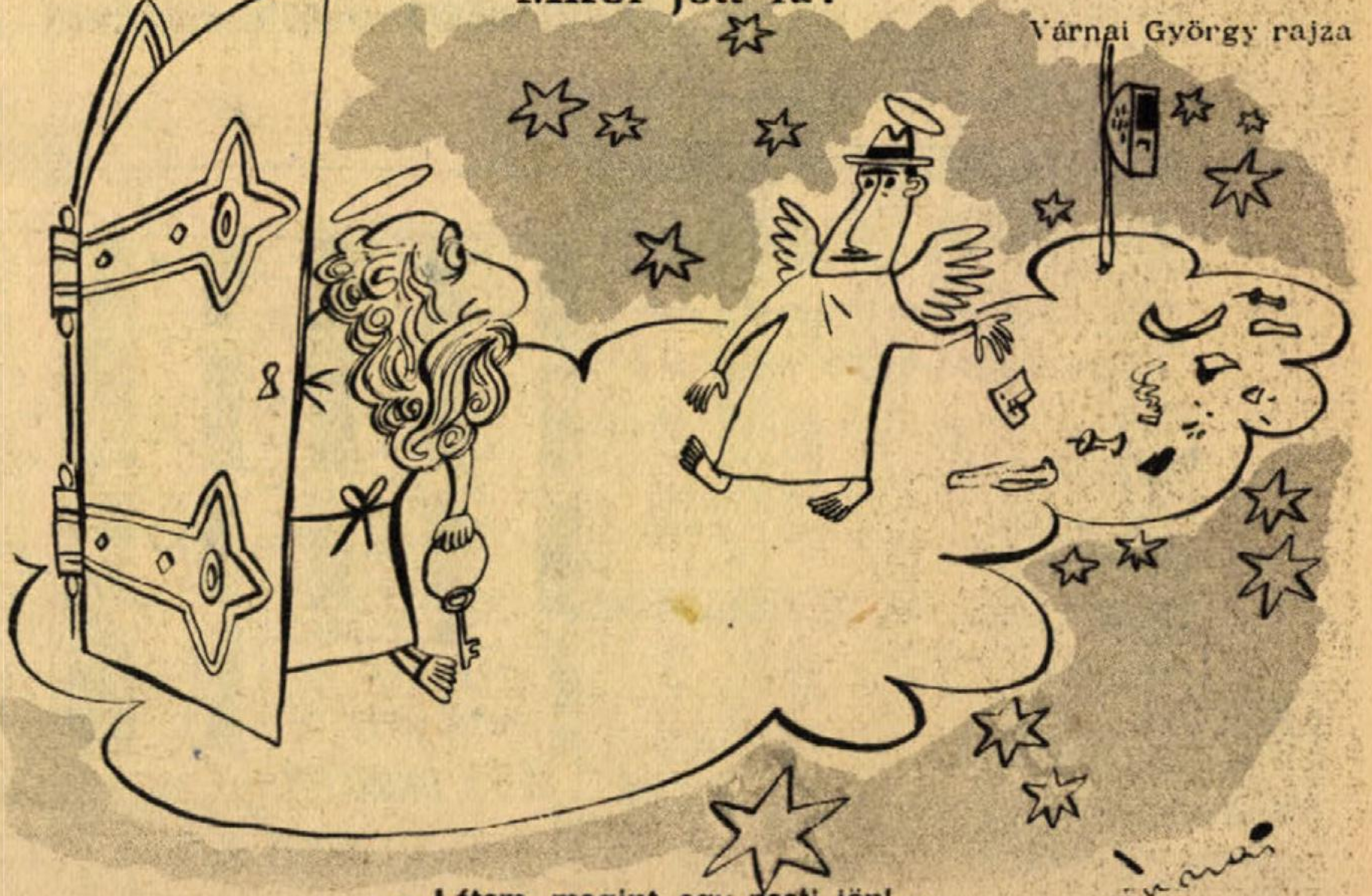
Szepes Béla rajza

— Megálljunk! 203 a csúcs, többre nincs keretünk!

Miről jött rá?

Várnai György rajza

— Látom, megint egy pesti jön!...

A legújabb fiatalítószer

Toncz Tibor rajza

Egyik méhecske a másikhoz: Nézd, hogy kapálódzik! Bezzeg majd húsz év múlva jól fog jönni neki a méh-pempő! . . .

Női dolgok

— Így nem lehet gyereket nevelni!...

Pesti tudósítónktól

Néhány piaci megfigyelés:

A zöldséges pulton elöl gyönyörű áru látható, hátul kevésbé gyönyörű. Elöl van az ábránd, hátul a valóság. Elöl van az az áru, amely megtetszik az embernek, hátul az, amelyből adnak. S azért kell megbecsülni a kevésbé szép árut, mert az megkapható. Mit ér a tündéri szépség, ha hozzáférhetetlen?

A kofát szabad kifogásolni. Nem sértődik meg, ha azt mondják rá, hogy rendetlen, kócos, ódivatú, politikailag fejletlen, vagy csúnya. De aki azt mondja, hogy az áruja nem szép, az nézze meg magát!

A dinnye örök rejtély. A dinnye képmutató, mint az ember, nem tudni, mi van a belsejében. A külseje csalóka jelenség, a benső lényeg rejtve van. Ez a „Dinnye an sich".

Aki szereti a szépet, az lehetőleg a legelső árusnál vásároljon be. Utána járja végig a csarnokot, s látni fogja, hogy minden áru szebb, mint amilyet ő vett.

Az egyénileg árusító kofa még a gyengébb áruját is vonzóvá tudja tenni azzal, hogy drágábban adja.

*

Engedjék meg, hogy visszatérjek a szemét kérdésére. A szemét nézetem szerint még sokáig lesz napirenden, s épülő, szépülő fővárosunk utcáin.

Azt tapasztalom, hogy kevés a szemétkosár. Ezzel talán az az elgondolás, hogy ami ritka, az egyben értékes is, s a közönség jobban megbecsüli a szemétkosarat, ha csak kevés van belőle, mint a gyémántból? Kétségtelenül szép lenne, ha az emberek papírgalacsinnal, lejárt villamosjeggyel, kukoricacsutkával a kezükben sorban állnának a szemétkosarak előtt, s aki esetleg előrefurakodna, dühösen bélyegeznék meg: ***„Maga most jött, tessék a sor végére állni!"***

Megfigyeltem azt is, hogy a szemétkosarak körül rengeteg a szemét, ami az emberek jószándékát bizonyítja, egyben azonban azt is, hogy a főváros lakosságának célzó képessége még sok kívánnivalót hagy maga után.

f. l.

Talán ezért olyan színesek...

Szür-Szabó József rajza

Ketten beszélnek

— De hiszen ez képtelenség!

— Pedig így van, ahogy mondtam. Nem tudjuk eldönteni, hogy él-e, vagy meghalt. Egészen rendkívüli eset.

— Dehát azt mondta az imént, hogy bejár a hivatalába...

— No igen. Ez valóban elgondolkoztató. Mert csakugyan bejár a hivatalába.

— Hát ha bejár, akkor él.

— Az kérem valószínű, de nem bizonyos. Mert ugyebár kísértet is lehet. Ugyanis nem beszél.

— Nem beszél? Talán megnémult.

— Igen, már gondoltunk erre is. De úgy véljük, hogy ha erről volna szó csupán, akkor mutogatna.

— Nem mutogat?

— Nem. Értse meg végre, hogy bejár a hivatalába, elvégzi a munkáját, de ezen felül az életnek semmi jelét se mutatja.

— Grimaszt sem csinál?

— Nem.

— Milyen az arca?

— Mozdulatlan, mint a halottaké.

— És piros legalább?

— Sápadt. Ez is arra mutat, hogy szellem.

— Dehát a szellem nem látható. És maguk látják őt, nem?

— Persze, hogy látjuk. Ha *nem* látnánk őt, *biztosak* volnánk benne, hogy szellem. Az azonban meglehet, hogy olyan szellemmel állunk szemben, akit látni lehet, de *ő* nem lát minket.

— Ő nem látja magukat?

— Valószínűleg nem.

— Miből gondolják?

— Mert nem köszön. Nem gondolja, hogy mégis csak ki kellene hívnunk a halottkémet? Mert egy kissé kényelmetlenül érezzük magunkat. A nők félnek is tőle.

— Várjon csak! Táplálkozik?

— Sohasem látjuk enni.

— És dohányzik?

— Amíg élt sem dohányzott.

— Hm.

— Na látja. Pedig ezt a kérdést el kéne dönteni. Mert ha nem él, illő, hogy eltemettessük.

— Sajátságos. Szóval jön-megy, dolgát elvégzi, de nem beszél, nem dohányzik, nem nevet, nem mutogat, arca mozdulatlan és sápadt. Így van?

— Pontosan így. Mit tegyünk?

— Várjanak türelemmel. Az illető még nem döntötte el, hogy tavaly októberben forradalom volt-e, vagy ellenforradalom.

Tabi László

Párbeszéd a kosárból

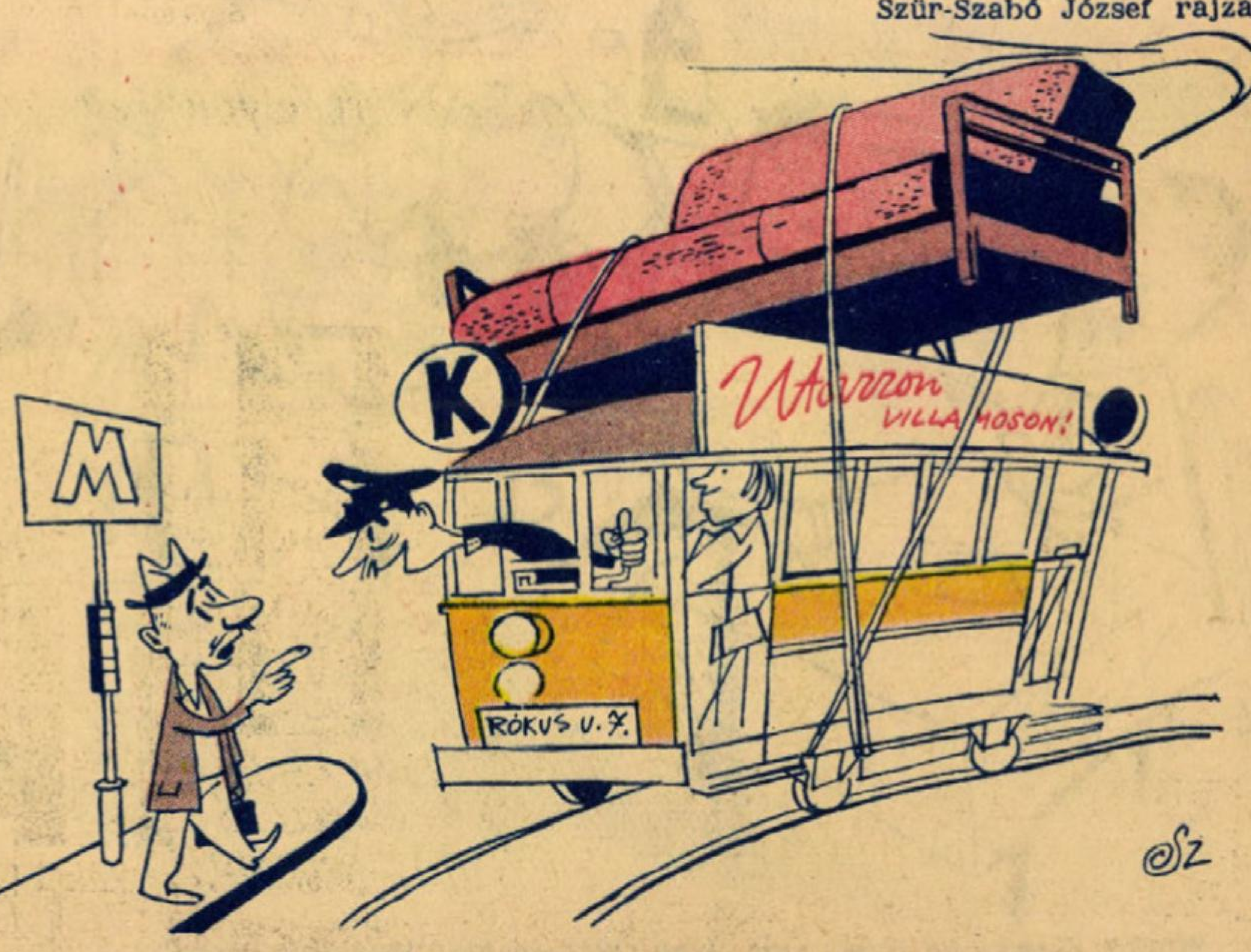

Tonez Tibor rajza

I. tyúk: — Na, mennyit kapott magáért a kupec?
II. tyúk: — Úgy hallom, két hónapot...

Így megy ez a vállalatoknál

Szür-Szabó József rajza

— Vettünk egy rekamiét, hát elkértem a kocsit a vállalattól...

Modern Tajgetosz

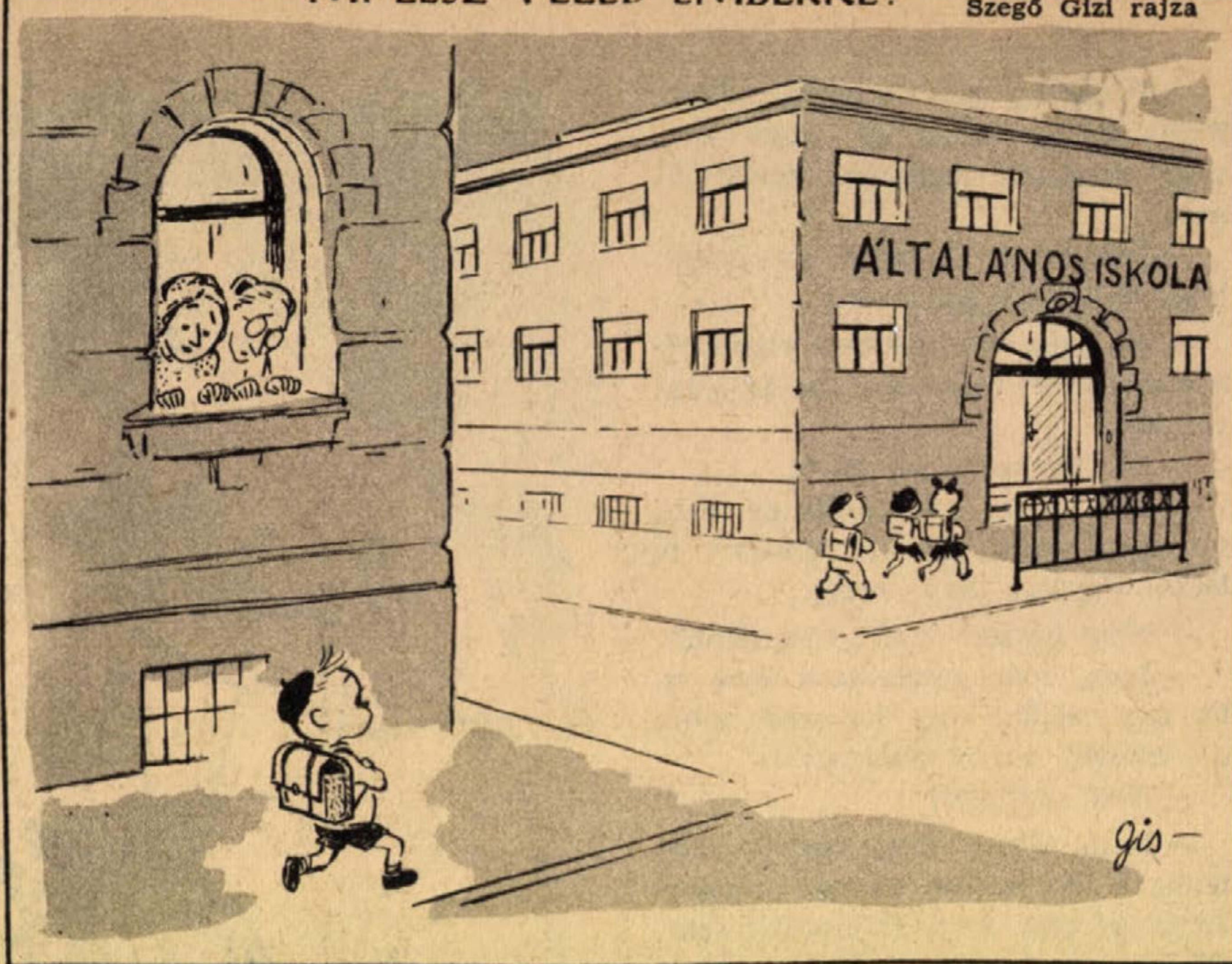
Vasvári Anna rajza

— Meglátjuk, életképes-e? . . .

MI LESZ VELED EMBERKE!

Szegő Gizi rajza

Rímes köszöntő

Ascher Oszkárnak,
60-ik
születésnapjára

Látom:
hatvan éves az én tisztelt barátom!

Ez ő?
Ez a ritka hajú kedves csecsemő?!

Hol itt
a sok év, miről a rádió vonít?!

Én hát
biz' másként mérem éveinek számát!

Ez itt
egy csecsemő titán, ki verset eszik!

Evett
annyit, mint egy selyemhernyó — levelet!

De ám
annyit, amennyi van ezer szederfán!

S bábot
szült akkorát, minőt senki se látott.

S mennyi
fonalat lehet e bábból levenni?

Tudja
az Isten!. . . Mert már ötven éve futja!

Selyem-
fonál, mely sosem fogy el, — egyre
terem!

Nézed,
s rémült szemednek a mesét idézed!

Mesét,
— rút antik bika-isten kedvesét,

Ki is
a barlangba fonállal ment, — de ki is

Jutott
szerencsésen, s a rút isten elbukott!

Most már
így vezetgess minket is tovább, Oszkár!

Szavad
fonalán haladjunk, amerre szabad

S tiszta
ég leng nekünk, ahogy költőd megírta:

Karinthy,
ki híveit ujra meg ujra meginti.

Általad,
hogy amíg szavad zeng: a lélek
szabad!

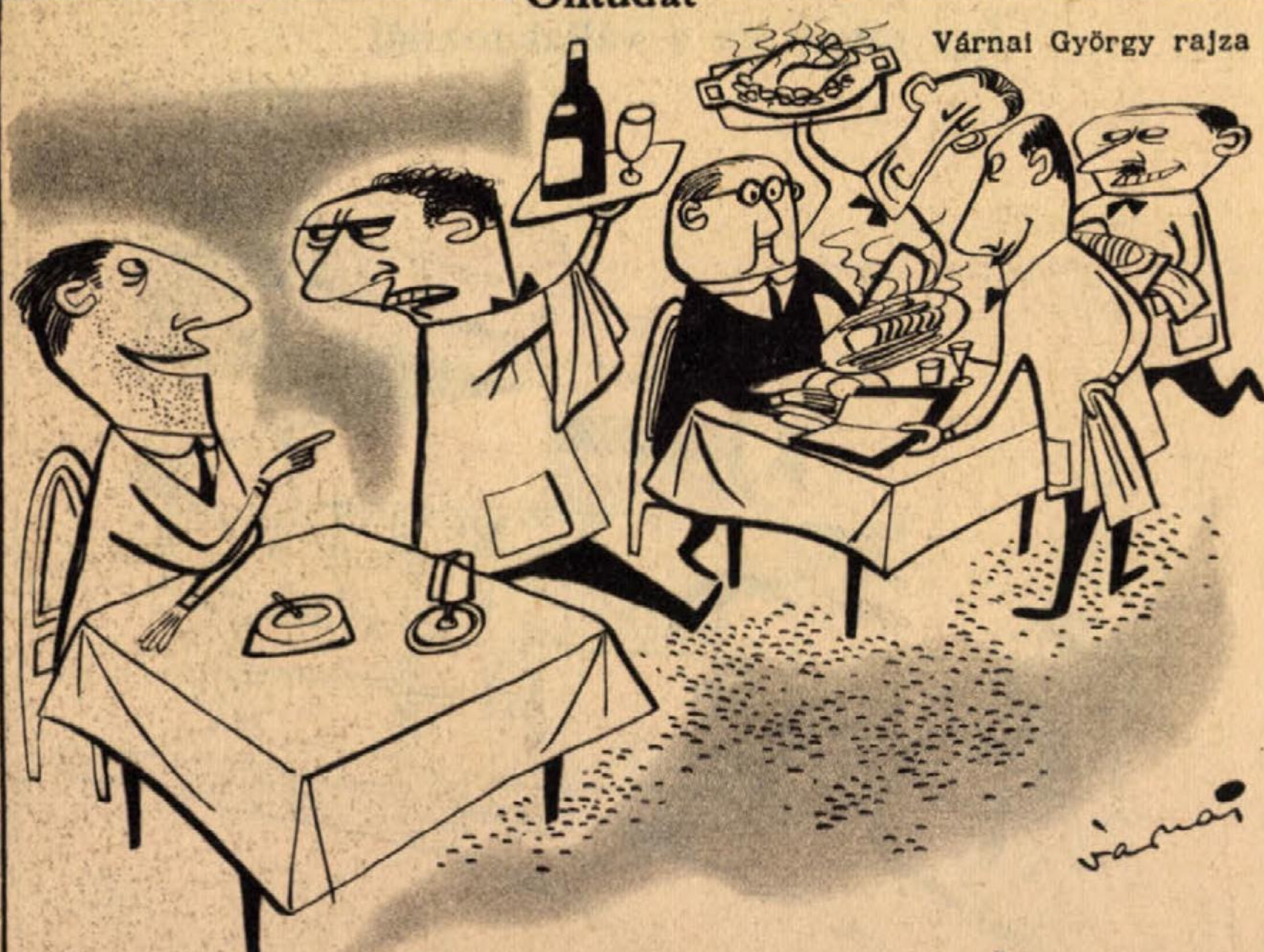
Nekem
is így mondd majd el győzelmes
énekem!

1957. aug. 19-én, du. fél öt óra tájt, a rádió hallgatása közben.

Füsi József

Öntudat

Várnai György rajza

— Mondja kérem, az az úr, akit olyan remekül kiszolgálnak, ellenőr?
— Kikérjük magunknak! Nálunk ilyen talpnyalás nincs! Ez az igazgató apósa!

NEHÉZ MUTATVÁNY

Gerő Sándor rajza

Dulles: Üssük a nagydobot, akkor jobban idefigyelnek ...

EMLÉKEZÉS SZEZONVÉGTŐL SZEZONKEZDETIG

Vége hát minden tragédiának...
a szezonnak is végleg vége lett,
a nézőteret takarítják
és zápor hull a zsinórpad felett.
Öltözőkben árva tükör ásít,
paróka, festék most nyugodni tér,
a társulat is szerte-széled, —
lobogva égni őszig nincs miért.
Fegyverét a kritikus levágja,
(nem fűti bunkóját már küldetés),
de sóhajt ő is, mint a többi:
— „Ó nyári szünet! Édes pihenés!”

— „Vége hát minden tragédiának...
Egy kis kikapcsolódás kellene”
kiált önfeledt mámorában
Hamlet atyjának fáradt szelleme.
Rómeo is véle együtt zeng így:
— „Vár hűs habokkal rám a Balaton.”
És indulás előtt csak százszor
lépnek fel még a nyári színpadon.
Sganarelle? Ő kabaréban táncol...
(Reá ne fogd, hogy ocsmány hitszegés...)
hisz sóhajt közben mint a többi:
— „Ó nyári szünet! Édes pihenés!”

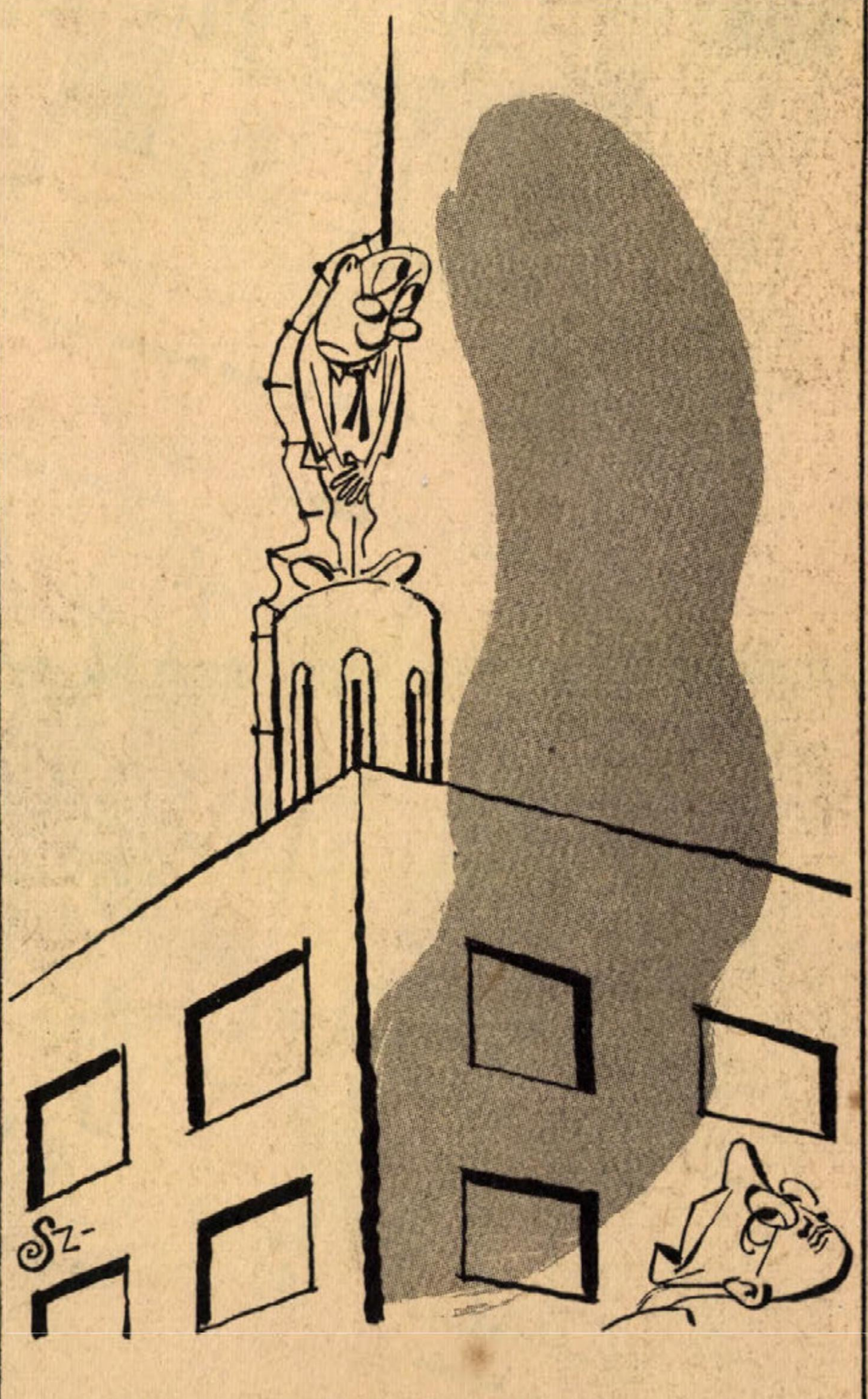
Vége hát minden tragédiának...
Megszűnt az estelenti rút robot.
És szól Izméne elmerengve:
— „Atyám e nyáron haknizni fogok.”
Szerteszéled ím a társulat ma,
akad akit Párizsba visznek el,
kinek nem jut külföldi turné:
vetekszik érte Mád és Pócsmegyer.
Van kit espresso fakaszt a dalra,
Szerencsefire vár a filmezés...
De szeptemberben így sóhajt mind:
— „Ó téli évad! Édes pihenés!”

Csajági János

Vannak ilyenek...

Szűr-Szabó József rajza

— Mit csinál ott fenn, Blazsek?!
— Tudja, én vagyok a vállalatnál a villámhárító ...

Objektív nehézség

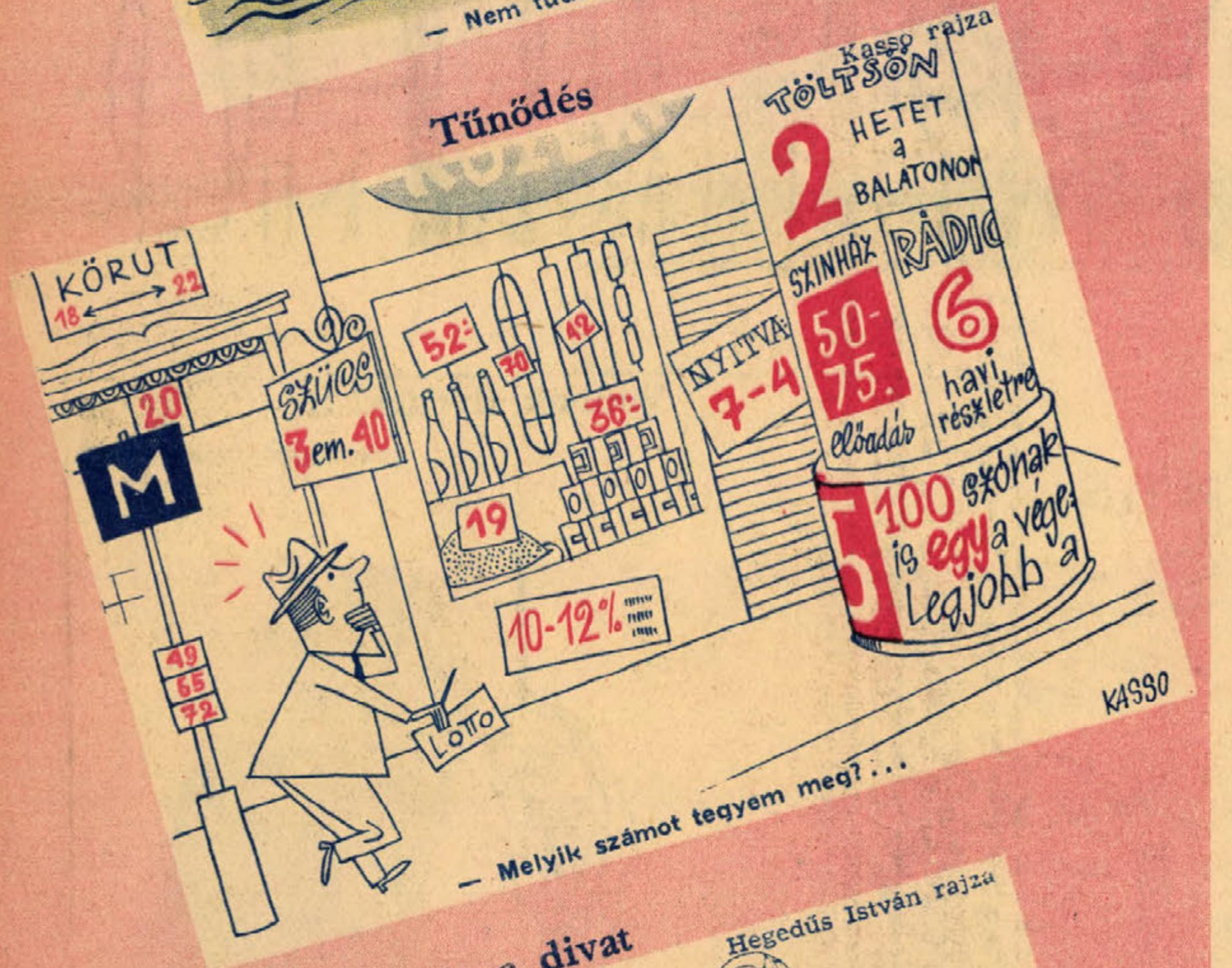
Várnai György rajza

— Nem tudom becsukni a búvársisakot . . .

Tűnődés

Kassó rajza

— Melyik számot tegyem meg? . . .

Stóla a divat

Hegedűs István rajza

① A korzón

② A szabadtéri színpadon

Pillantás a jövőbe

Kinek ne fordult volna meg már a fejében az a gondolat, hogy mi lesz holnap, holnapután, azután, mi lesz száz év múlva, ezer év múlva, százezer év múlva. Ez a kíváncsiság hajtott engem is, amikor egy alkalommal rászántam magamat arra, hogy kiránduljak 101 957-be, ami nem megvetendő időbeli távolság. Hogy milyen módon jutottam el a messze jövőbe, annak részleteivel nem untatom az olvasót, hiszen nem az utazás a fontos, hanem a megérkezés, a cél, a helyszíni élmények.

Mindjárt az általános kép nagyon elkedvetlenített. Nyoma sem volt égbenyúló palotáknak, emeletes utaknak, repkedő csodáknak, titokzatos fényeknek, mozgó városoknak, s fájdalom, de egyetlen fia robotemberrel, emberszabású automatával sem találkoztam.

Kopár, kihalt vidékre jutottam, majd egy teljesen elvadult erdő mélyén találkoztam az első emberrel. Barlangban lakott az illető, faggyúmécsessel világított. Testét állati bőrök takarták, a homloka azonban magas, boltozatos volt.

Nagy ég, gondoltam magamban, hát ide jutottunk?

Nem volt ugyanis kétségem afelől, hogy az emberiség elérkezett a történelemutáni időkbe. És ennek mi voltunk az okai! Sok borulátó próféta előre látta ezt a szörnyű sorsot. Nemcsak űrhajó és narancstermő sarkvidék integetett az emberiség felé, hanem az atomháború pusztítása is. Mert mi történhetett? Valamikor a huszadik, vagy a huszonegyedik században kitört a nukleáris világháború, az emberiség majdnem teljesen kipusztult, a Föld lakhatatlanná vált, és sokezer, sok tízezer év múlva valamelyik távoli barlanglakó törzs, amely isteni csoda folytán elkerülte a sugárhalált, lassan terjeszkedni kezdett a Föld felszínén, persze kezdetleges, neandervölgyi színvonalon.

Szégyenkezve és bűntudattól eltelve álltam, majd végül bátorságot vettem, s mentegetőzni kezdtem kései embertársam előtt. Engem ne hibáztasson, ne higgye, hogy én vagyok az oka. Békeházban laktam, békebizottsági tag voltam, tiltakoztam a nukleáris kísérletek ellen, sajnos, hiába. Engem is lehangol, hogy így esett a dolog.

Legnagyobb meglepetésemre a jövő embere gúnyosan hallgatott, majd fejcsóválva ennyit mondott:

— Szerencsétlen ősember! Hát valóban semmi érzéked sincs a fejlődéshez, a haladáshoz? Valóban nem vagy képes felismerni azt az óriási utat, amelyet az ember megtett a mankók korától egészen a diadalmas máig?

Zavartan néztem körül, majd azzal a félszegséggel, amely a meggyőzésre váró emberek sajátja, szótlanul várakoztam.

— Látod azt a forrást? — mutatott fel a jövő embere a hegyoldalba. — Valaha óriási vízművek, víztornyok, bonyolult csőhálózatok voltak szükségesek ahhoz, hogy az emberek ne haljanak szomjan. Mi pusztán emberi erővel meg tudjuk oldani ezt a feladatot.

— Vagy itt van a ruházatom — mutatott magára. — A ti korotokban az ormótlan, egészségtelen, füstös gyárszörnyetegek, gépek, laboratóriumok légiója szőtt, festett, varrt, hogy az embereknek legyen mit fölvenniök. Tudod, mi mit csinálunk? Agyoncsapjuk az állatot, persze saját készítményű bunkónkkal, s nem végeláthatatlan munkafolyamatokkal készült lőfegyverekkel, lenyúzzuk az állatot, kiszárítjuk a bőrt, s magunkra öltjük.

— No és a táplálkozás! Iszonyat és undor fog el arra a gondolatra, hogy volt kor, amelyben vágóhidakon, hűtőházakban préselték, preparálták, forralták, főzték, hűtötték, szárították, füstölték, csomagolták, bádogba nyomták az ennivalót, majd szállították, osztályozták, kirakták, eladták, s ki tudja, milyen végtelenül bonyolult úton kerültek ahhoz, aki éhes volt.

Zavartan dadogtam:

— Dehát a kultúra . . . a könyvek . . .

A jövő embere gúnyosan nevetett.

— Ide nézz, ősapám!

A sarokban néhány fából kifaragott betű hevert.

— Tessék! — mondta büszkén. — Nekünk nincs szükségünk holmi mesterséges nyomtató gépekre, szedőmasinákra. Kézzel is meg tudjuk csinálni azokat a betűket, amelyekre szükségünk van. A ti nyomorúságos korszakotokban milliárdszámra jelentek meg a könyvek. Talán ennyire gazdag volt az emberi szellem? Korántsem! Csak voltak gépek, amelyek mohón falták a kéziratokat, ezeket a bestiákat táplálni kellett.

Növekvő büszkeséggel mutatott meg mindent, amit ők maguk kézzel készítettek, minden gépi segítség nélkül!

Lassan én is megértettem ennek a csodálatos fejlődésnek igazi értelmét. Megilletődve vettem tudomásul, hogy elértük azt a kort, amelyben az ember fölöslegessé teszi a gépeket.

Feleki László

HORGÁSZIK AZ ELNÖK

„Dwight D. Eisenhower, az ismert amerikai golfozó, aki szabad idejében az Egyesült Államok elnöke, újabban horgászni akar."

Így kezdi cikkét Cassandra, az ismert angol újságíró és beszámol arról, hogy milyen óriási előkészületeket tesznek a newporti horgászhelyen, ahol Eisenhower horgászni fog. Külön bizottság alakult a halállomány előkészítésére, s a bizottság elnöke George Lawton. Mr. Lawton vállain nyugszik az a felelősség, hogy harap-e hal az elnöki kukacba, vagy pedig szégyenben marad az egész Atlanti-óceán. A dolgot nem bízzák a vakszerencsére, a halak nem kerülhetnek a spontaneitás uszályába. Minden nap egy mázsa apró halat, gardát szórnak szét azon a nyolc helyen, amelyeknek egyikén az elnök biztosan horgászni fog. Ezek a kis halak odavonzzák azokat a nagyobb halakat, amelyeket aztán már az elnöki horog vár.

Ha ezek után az előkészületek után is baj lesz, akkor már az FBI-nek kell közbelépnie, mert nyilvánvalóan szabotázsra izgatták a halakat.

Történelem-óra egy gyarmati iskolában

— Őseink a szőke, kékszemű gallok . . .

Szegő Gizi rajza

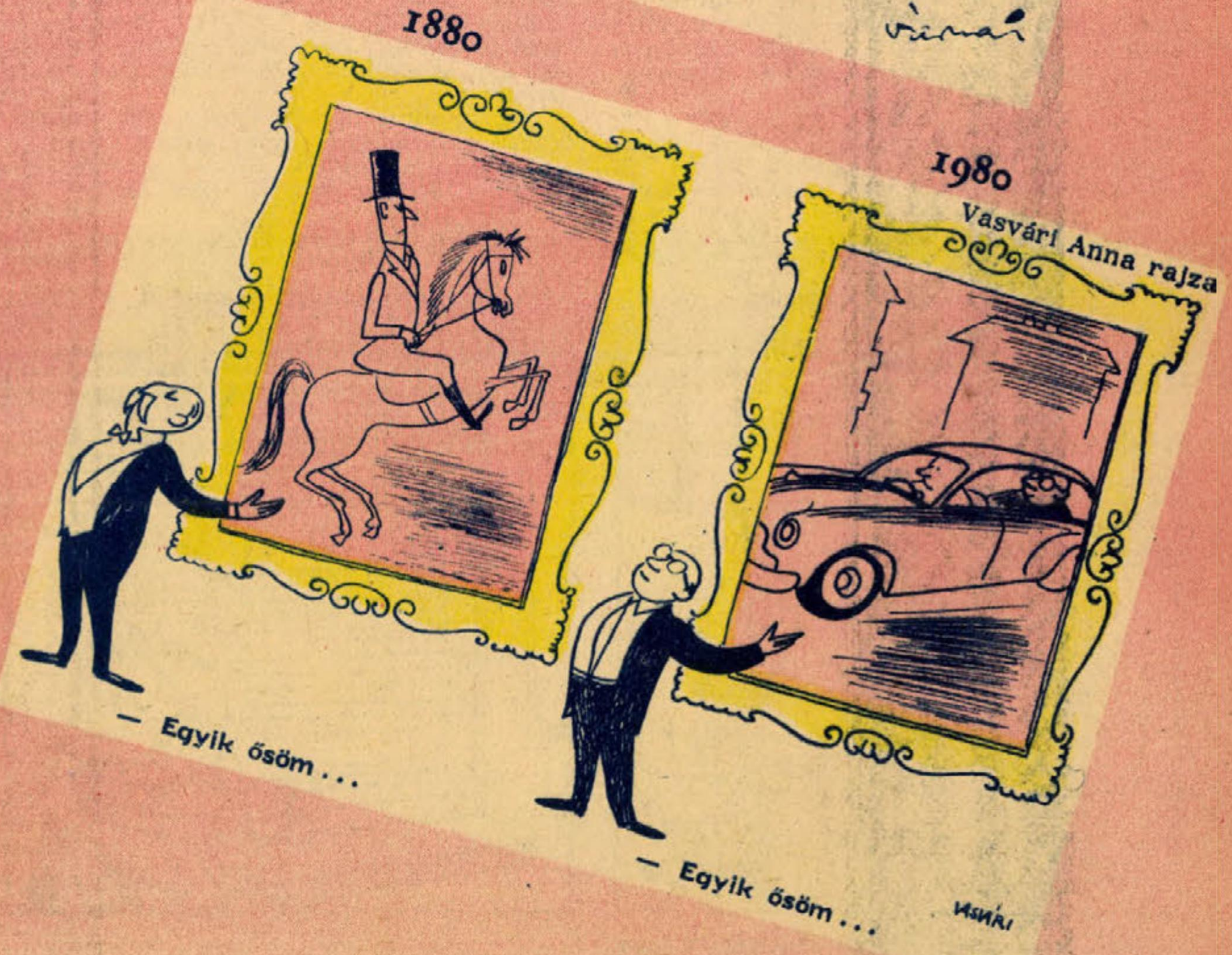
A tudomány és az ipar együttműködése

Várnai György rajza

1880 — 1980

Vasvári Anna rajza

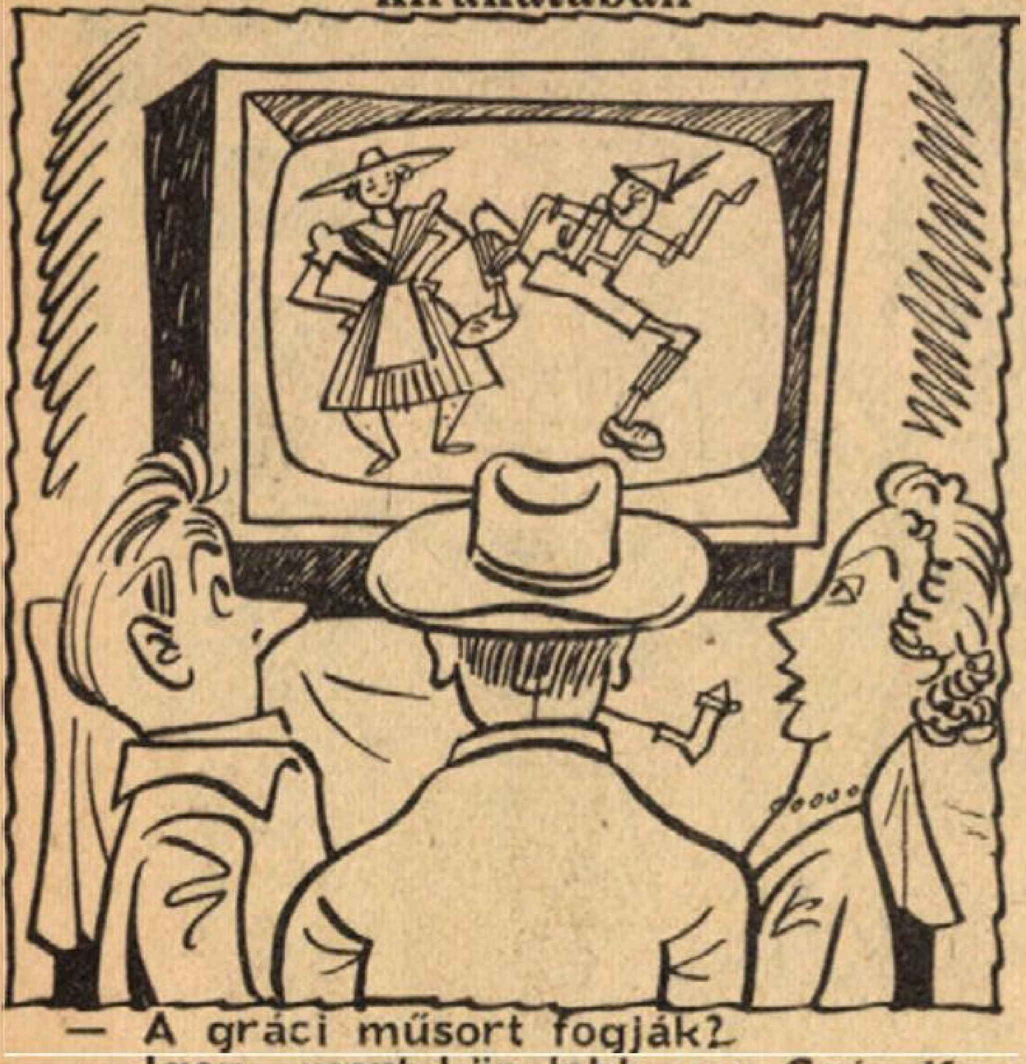

— Egyik ősöm . . .

— Egyik ősöm . . .

Kaposvári körbe-körbe

Televízió az új műszaki üzlet kirakatában

— A gráci műsort fogják?
— Igen, mert közelebb van Grác Kaposvárhoz és a műsoruk is az igazi televízióhoz . . .

Így kezdődik a láncolás

— Hova rohan úgy, kupec úr?
— Szaladok az őstermelő elé... Tudja, udvariassági versenyben vagyok . . .

Távol áll tőlem, hogy megbántsam a megyeszékhelyükre joggal büszke somogyiakat, de mintha a „Virágos Kaposvár" egy kicsit megkopott volna: halványabbak a virágok, talán hervadtabbak is, mint néhány évvel ezelőtt voltak. Nem azért, mintha a kaposváriak most kevésbé szeretnék a virágot, csak éppen nem jut víz az öntözésre, sőt még az ivásra sem mindenütt. Huszonkét millió kellene a vízhálózat rendbehozására. A kaposváriak szerint ennyi pénz nincs is a világon — már mint erre a célra. Dehát szegény ember vízzel főz, ha nincs is: egy-két százezres beruházással toldják-foldják a rosszat. Segít egy-egy újítás is: a kaposváriak egyelőre kölcsönbe járnak egymáshoz fürödni — aszerint, ahol éppen víz van. Néha piknik alapon . . .

*

A kiskereskedelmi vállalat igazgatója ugyancsak megrökönyödött, amikor két tucatnyi drága hűtőszekrényt kapott Budapestről. Félt, hogy nem tudja eladni. De egy igazgató sohase legyen pesszimista: a hűtőszekrények pár nap alatt mind egy szálig elfogytak. Pedig négyötezer forint nem kis pénz, még hétezer sem kevés. Ennyibe kerül ugyanis egy kisebb vagy nagyobb hűtőszekrény. A háztartás gépesítése jelszó lett a kaposvári háziasszonyok körében. Megnőtt a mosógép-igény, porszívó is egyre több kellene. Úgy látszik, ha víz nincs is, pénz itt-ott mégiscsak akad Kaposvárott.

*

Pár évvel ezelőtt egy icipici hidat kezdtek el építeni a Kaposon. Ez a híd vezetne a kaposváriak harmadik parkjába, a Jókai-parkba, ahol pesti mintára szeretnék felállítani a vurstlit. Amíg a híd nem készül el, addig nincs vurstli. A híd pedig azért nem készül el, mert nem dolgoznak rajta. Csak éppen elkezdték. Ezen mérgelődik az egész Donner-város, amelyet egyelőre rozoga póthíd köt össze a másik városrésszel, és mérgelődik Kaposvár szórakozni vágyó fiatalsága. Csak éppen a hídépítők nem mérgelődnek, de nem is építenek. Olyan egyszerű ez, mint a pofon.

*

Az ismert közmondással szemben azt tartják a kaposvári fatolvajok, hogy jó az erdő mellett lakni. A kaposi piacon ellenőrzött 80 kocsi fa közül 11 lopott, vagy „feketén igazolt". Ez itt hivatalosan a falopás kulturált kifejezése. Egyes községi tanácsok ugyanis nemcsak a lopást nézik el, hanem még igazolást is adnak arról, hogy a lopott fa nem lopott, hanem járandósági fa, vagy saját termés. Meg kell hagyni, ilyen kényelemben sehol sem élnek a fatolvajok széles e hazában. Hagyják őket lopni és menlevelet is adnak mellé. Tökéletes összkomfort . . .

*

Kerekesnét, a Városi Tanács VB-titkárát a következő ügyes-bajos dolgokban keresik fel a kaposvári polgárok: lakás, válás, házasság, tyúkperek, szomszéd-viták, hitvesi hűség megszegése (ebben teljes az egyenjogúság), segély, iskola, telekügy, örökösödési per, munkabér.

Egy öreg néninek éppen azt magyarázza a VB-titkár, hogy nincs igaza.

— Tudom, lelkem, tudom — mondja a néni. — Hiszen éppen azért jöttem ide.

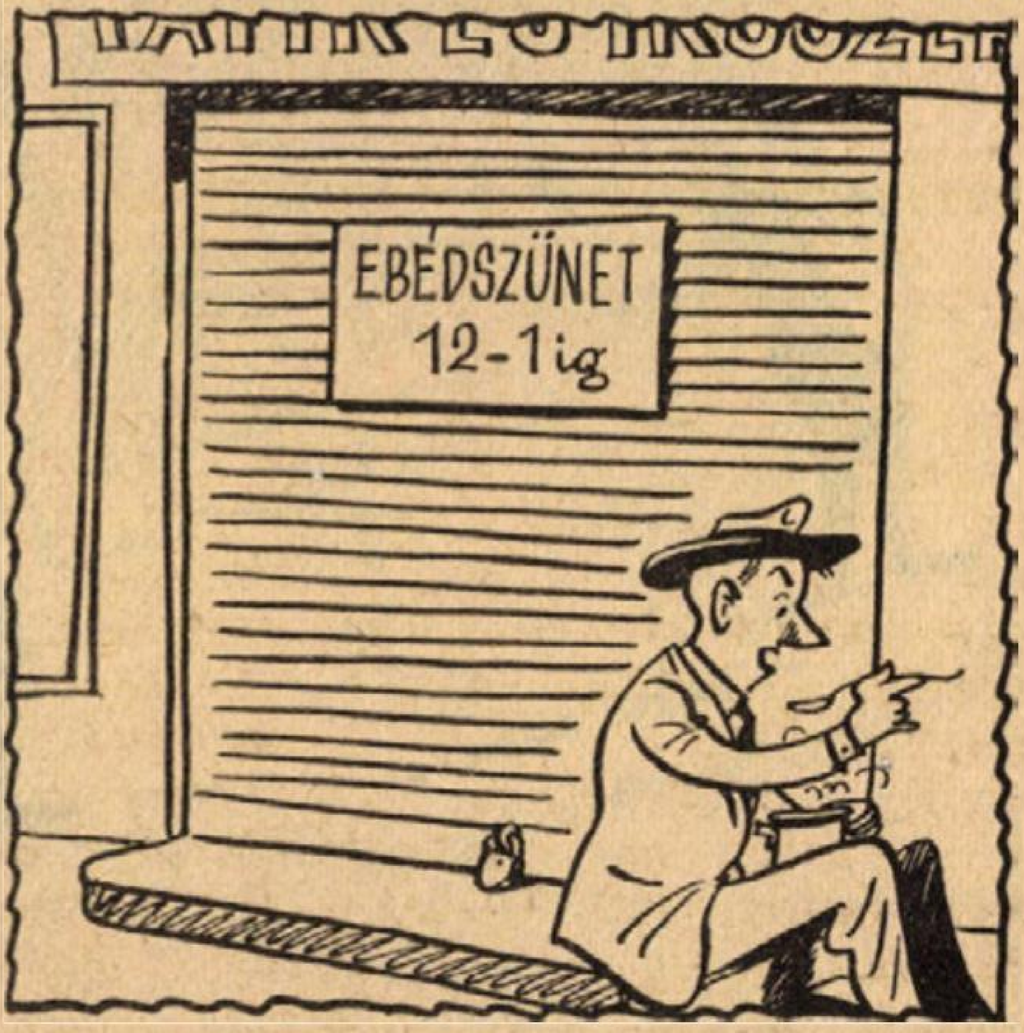
(földes)

Fő a változatosság

Három év alatt három igazgató a színházban

Délben „zárva" van a város

Vevő: Na, addig én is megebédelek . . .

Gerő Sándor rajzai

A zseniális drámaíró

Pák Péter, a tekintélyes, köztiszteletben álló lírai költő, a fiatal, lobogóhajú titán, aki többször írt már egymás alá rímelő sorokat, megunta saját verseit és hírül adta a világnak, hogy színdarabot ír.

E világtörténelmi fontosságú esemény bejelentése óta az újságok — kiszorítva külpolitikát, kultúrát és gyerekmeséket — hétről hétre hozták az újabb s újabb értesüléseket, interjúkat, hogy drámájának melyik jelenetét fejezte már be Pák Péter.

Több hónapig tartó csigázás után az ország már negyvenegy fokos lázban égett. A tszcs tagok, egyénileg gazdálkodó parasztok, zálogházi becsüsök, sírásók, végrehajtók, csőszök, kisipari dolgozók, adótisztviselők, tehenészek, villamoskalauzok, csikósok, nyugdíjasok egyaránt abbahagyva hétköznapi szürke életüket, már csak Pák megszületendő darabját várták.

Pák elküldte drámáját halványlila papíron a Magyar Tragédia Színházhoz. Három rendező, négy dramaturg olvasta egyre csüggedtebben a színjátékot, s mivel elutasító kritikájukban egyöntetűen megegyeztek, az igazgató írt Páknak egy gyönyörű levelet.

Drága Mester!

„Ilyen még nem volt" című darabja bámulatos, csodálatos, frenetikus, parázsló, lángoló, villogó, gőzölgő, dörgő, villámló, perzselő, mellbevágó, agyonsújtó írás!!! Néha a csodálkozástól olvasni se tudtuk, néha dermedés, fagyás, máskor hőguta, szent borzongás fogott el minket, egy fiatal dramaturg izgalmában hányingert kapott, egy másik vitustáncot és kiütést és mégis végigolvastuk... De sajnos bármennyire szeretnénk is, nem tudjuk ezt a hetedik világrésszel felérő alkotást, ezt a csodát, ezt a meteort, ezt a hegyláncot, ezt a hadihajót bemutatni, mert a színpadunk kevés, kicsi hozzá, 's hogy jövünk mi egyáltalán ehhez a színdarabhoz?! Mellesleg az egyik jegyszedőnk mumszot kapott s a járvány miatt lezárják az egész környéket s felbontották a követezet. Így fájó szívvel mellékelten visszajuttatjuk s javasoljuk, küldje el a konkurrens színház, a Budai Színpad igazgatójához, Koncz Ottóhoz.

. . . .

Koncz, a másik színház igazgatója válaszlevelében többek közt a drámát a magyar színjáték diadalmenetének, nimfának nevezte — mert költői lélek volt. Dicsérte a darab tragikai mélységét, finom igazi páki levegőjét, hangulatát, s a harminc oldal áradozás után csak mellékesen jegyezte meg egy félmondatban, hogy a drámát nem tudja bemutatni, mert ez neki túl könnyű, nem vág a profiljába, ezt Pofon Sándornak, a Zenés Színház igazgatójának kell előadni.

Pofon a darab vétele után személyesen ment látogatóba, semmit nem szólt, csak öklömnyi könnyek csillogtak a szemében, váratlanul magához rántotta Pákot s cuppanósan homlokon csókolta. Ez volt a trükkje. Azt mondta nem is tud szólni a meghatottságtól, de sajnos ez a darab műfajilag színházuk számára túl nehéz...

Pák ezután drámáját végigküldte Pest s a vidék összes színházainak, az elismerő okiratok halomra gyűltek nála. Oly sok elismerő levelet kapott, hogy azok túlsó felére megírhatja újabb drámáját. Már dolgozik rajta.

Kemény György

A Zser-bo-bo-bóban

Toncz Tibor rajza

— „... és itt, Ausztráliában az öregasszonyok naphosszat nyugodtan üldögélhetnek a cukrászdában ...”

Lapaj megtérése

Híres, helyesebben hírhedt hely volt a „Három vén hullarabló”. Itt tanyázott Lapaj, a vagány, bandájával és egyetlen szerelmével, Lusztig Lolával és Hupert Idával.

A sajtó már hosszabb ideje cikkezett a „Három vén hullarabló”-ról és kitartóan követelte a bűnbarlang haladéktalan bezárását. Egy szép napon aztán valóban becsukták a rosszhírű söntést és Lapajt, a stammvendéget a következő tábla fogadta: „Átalakítás miatt zárva”.

Csak félév után nyílt meg ismét „Három ifjú zárdanövendék” néven. Szeszesitalt egyáltalában nem árusítottak, csak tejet, tejbegrízt, zabkását és ehhez hasonló jókat. A sajtó hosszú cikkekben, tanulmányokban és glosszákban emlékezett meg erről az eseményről és megdicsérte a főváros és a vendéglátóipar vezetőségét.

Mesélték a bennfentesek, hogy amikor Lapaj, a vagány először lépett be az átalakított söntésbe, percekig szóhoz sem tudott jutni a megilletődöttségtől, aztán sírva borult rá az ügyeletes óvónő vállára:

— Merszi, madam... — suttogta könnyek között — most látom csak, hogy eddig milyen züllött életet éltem... Rum, nők, verekedés... Pfuj!... Most látom csak, hogy más élet is van... Tiszta élet, tiszta abrosz, tiszta pohár... Mea culpa... Meg fogok változni, meg fogok változni... — zokogott szívszaggatón, majd asztalhoz ült és tiszta pelenkát gyűrve az álla alá, illedelmes hangon rendelt egy nagyadag gríz-papit, csörgővel.

Képe megjelent az egyik esti lapban: gyermeteg tekintettel nézett az olvasóra, mutatóujját a szájába dugva, félrebillent fejjel, kacér kis kakastaréjjal a feje búbján. A kép címe ez volt: „Az újjászületett »Három vén hullarablóban«” Aláírás: „Egy, az új vendégek közül”.

Lapaj éppen vacsorázott, amikor beléptek menyasszonyai, Lusztig Lola és Hupert Ida. Nekiestek Lapajnak:

— Hát te mit csinálsz itt?!

— Nem látni rajtam? — kiáltott fel Lapaj megbántottan, szipogva. — Megváltoztam! Szakítottam eddigi bűnös életemmel! A vendéglátóipari főigazgatóság (LI. ker., Só utca 36/c) felébresztette szunnyadó lelkiismeretemet és kiemelt a fertőből.

Lusztig Lola és Hupert Ida menyasszonyok ámulva hallgatták a vőlegény vallomását és ők is azonnal, ott helyben, szakítottak előző életükkel és az asztalhoz ülve rendeltek két kupica Ovomaltint...

Azontúl megváltozott a söntés képe. Esténként hátratett kézzel üldögéltek a vendégek, hajdani zsebmetszők, aszfaltbetyárok, kasszafúrók, rosszleányok és tanulságos állatmeséket mesélgettek egymásnak egykét lityi kecsketej mellett.

A „Három ifjú zárdanövendék” büszkesége lett a városnak és az erkölcsrendészetnek.

Így ment ez néhány hétig, aztán egy esős szombat este az történt, hogy egy vendég alaposan felöntött a garatra — együltében megivott öt liter frissen fejt kecsketejet —, mire a csapos kijelentette, hogy több kontyalávalót nem kaphat.

Az illető kiabálni kezdett, többen rászóltak és csakhamar nagy verekedés tört ki. Lapaj elemében volt, egy csörgővel leütötte a szomszédját és a keze ügyében levő inspiciáló gyermekkertészt, aztán őt is leütötték egy cuclisüveggel. Az egész vendéglátóipari üzem verekedett. A grízzel teli tányérok úgy röpködtek ide-oda a levegőben, mint sirályok a téli Duna felett, miközben egy félszemű, ájtatos-képű szakállas férfi ellopta a fél berendezést.

Amikor a rendőrség megérkezett, már alig maradt valami az üzletből. A sajtó követelésére azonnal bezárták a „Három ifjú zárdanövendék”-et és csak hosszú hónapok után nyitották meg újra „Mágnás Kaszinó” néven.

Az első vendég Lapaj volt: zsakettben, micisapkával, kezében bagolyfejű elegáns sétapálcával.

Mikes György

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Balogh bevert képpel megy az utcán. Szembejön vele a barátja, Kerekes, aki megkérdezi:

— Mi történt veled?

— Tudod, tegnap este későn mentem haza. A kutyám nem ismert meg és rámugrott.

— Na hallod — vágja rá Kerekes —, én az ilyen kutyától rögtön elválnék...

Tánc közben

— Szeret táncolni?

— Melyik nő nem szeret táncolni?

— Hogy táncol Ferenc?

— Elég jól.

— Milyen táncokat szeret táncolni?

— A szambát nem szeretem.

— Megengedi, hogy máskor is felkérjem?

— Szívesen.

— Szeretnék magának szépeket mondani.

— Csak rajta!

— Úgy érzem, hogy megkedveltem.

— Nagyon kedves.

— Ne haragudj, hogy tegezlek.

— Maga is szimpatikus nekem, de ilyen rövid ismeretség után többet nem mondhatok.

— Menjünk kettesben sétálni.

— Hol találkozunk holnap este?

— Az volt az álmom, hogy olyan nőt vegyek feleségül, mint te!

Nem biztos, hogy a valóságban is így történt. A fenti párbeszédet ugyanis a Tankönyvkiadó „1000 szó franciául" című szó- és mondatgyűjteményéből másoltam le.

(m. t.)

Magyarok Afrikában

Szegő Gizi rajza

— Te miért jöttél el hazulról?
— Nagyon forró lett a talaj a lábam alatt...

Melltartók a külföldi csomagokból

Sándor Károly rajza

Déli csúcsforgalom a Belvárosban.

Nyugaton a helyzet változatlan...

A Háztulajdonos

Párisba beszökött az ősz
s az ősszel együtt nesztelen,
Pestről kiszökve ő is beszökött...
(most albérlő az esztelen).

Karrier

Itthon csak slágerénekes volt,
— az élet olyan érdekes —
most ő a láger csalogánya;
a sláger-lágerénekes...

Vetkőző görl lett a Manciból

Nem volt egy rongya sem,
— nyekergi mamája —
de mostan van már mit
felvenni magára!...

Szilágyi György

Halál a kirakatban

„Nincsen új a nap alatt" — mondja Rabbi Akiba Calderon darabjában és igazat mondott, mert maga ez a mondás sem új, már a régi rómaiak ismerték.

Nem újdonság tehát az sem, hogy a hashajtó-reklámokat már hosszú ideje — valamilyen rejtélyes okból — a vicces irányzat jellemzi, a fürdőhelyek plakátjai pedig elképzelhetetlenek egy olyan tüneményes nő nélkül, aki mellett Lollobrigida és Sophia Loren egy szépségversenyen már az elődöntőben kiesnének.

A napokban barátom Keskeny Valér neve ütötte meg a szememet egy terjedelmes névsor élén egy kirakatban. Neve után egy nagyobb összeg állott s ez meglepett, mert azt, hogy Valér és egy nagyobb összeg együtt szerepeljenek, eddigi tapasztalataim alapján kizártnak tartottam.

Hamar kiderült azonban, hogy Valérnak nem egy szerencsés totónyeremény, hanem — az Állami Biztosító tájékoztató szolgálata jóvoltából — egy kettős lábtörés alkalmából fejezhetem ki nem szerencséjéhez, hanem mielőbbi felgyógyulásához fűződő jókívánataimat.

Az, hogy barátom — s mint kiderült, helyes előérzettel — balesetbiztosítást kötött, — bölcs előrelátásra, az viszont, hogy őt a biztosító a többi kárvallottal együtt lábtörése alkalmából reklámcélokból a kirakatban szerepelteti, a tapintat hiányára vall.

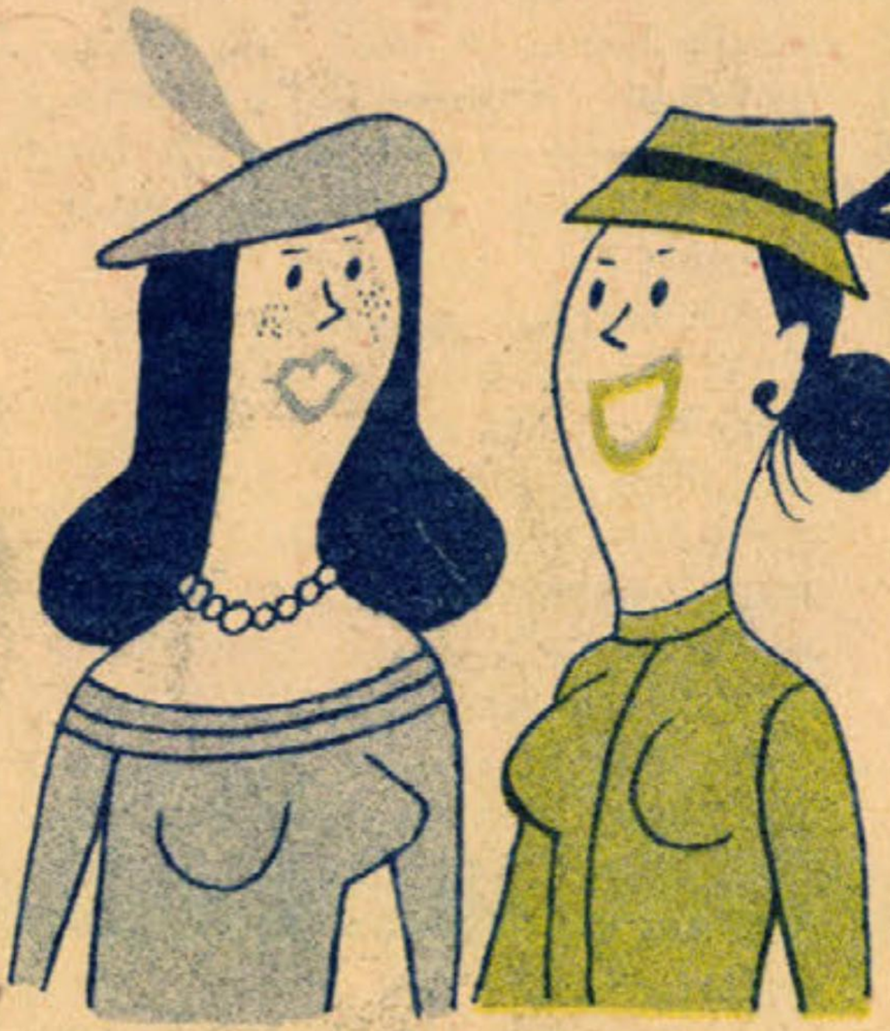
Persze, lehet, hogy ez csak egyéni véleményem s lehet, hogy annak, akinek — teszem azt — leég a háza, vagy meghal valakije, fájdalmát a biztosítási summán kívül az a jóleső érzés is enyhíti, hogy neve az eset kapcsán a kirakatba kerül.

Eztlátszik igazolni egyébként a kirakatban újból megjelent Esvány gazda is, akinek ugyan a jég elverte egész termését, de azért szemmellátható jókedvvel dugja zsebre a vastag bankócsomót.

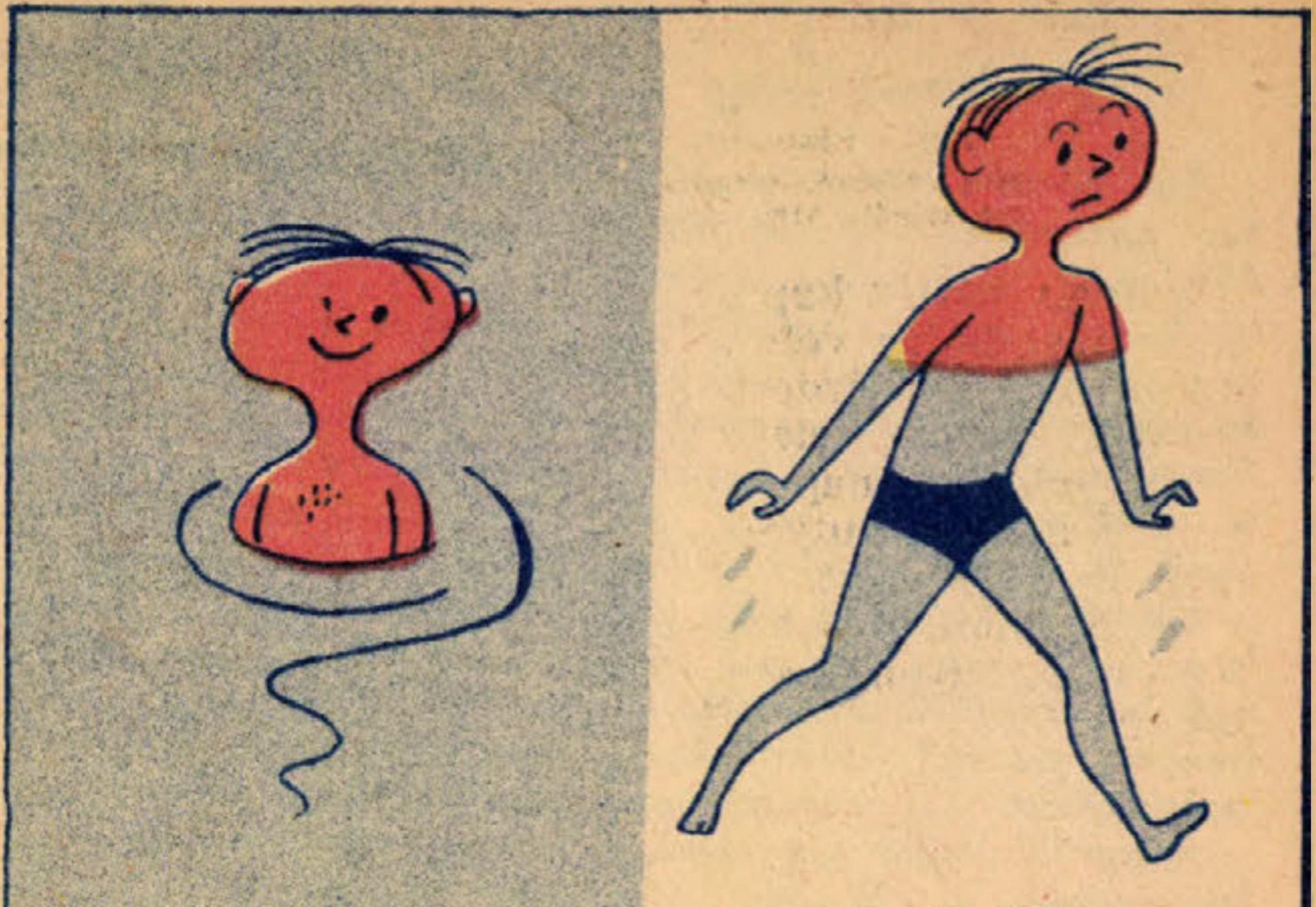
És — lelki szemeimmel — már látom azt a reklámfilmet is, amely Balogh Balambért, a galambősz aggastyánt mutatja halálos ágyán, amint elhaló hangon a mikrofonba suttogja: „Boldogan halok meg, mert az életbiztosítás gondoskodik családomról..."

Follinus János

KASSO
Színes viccek

Stílszerű kozmetika

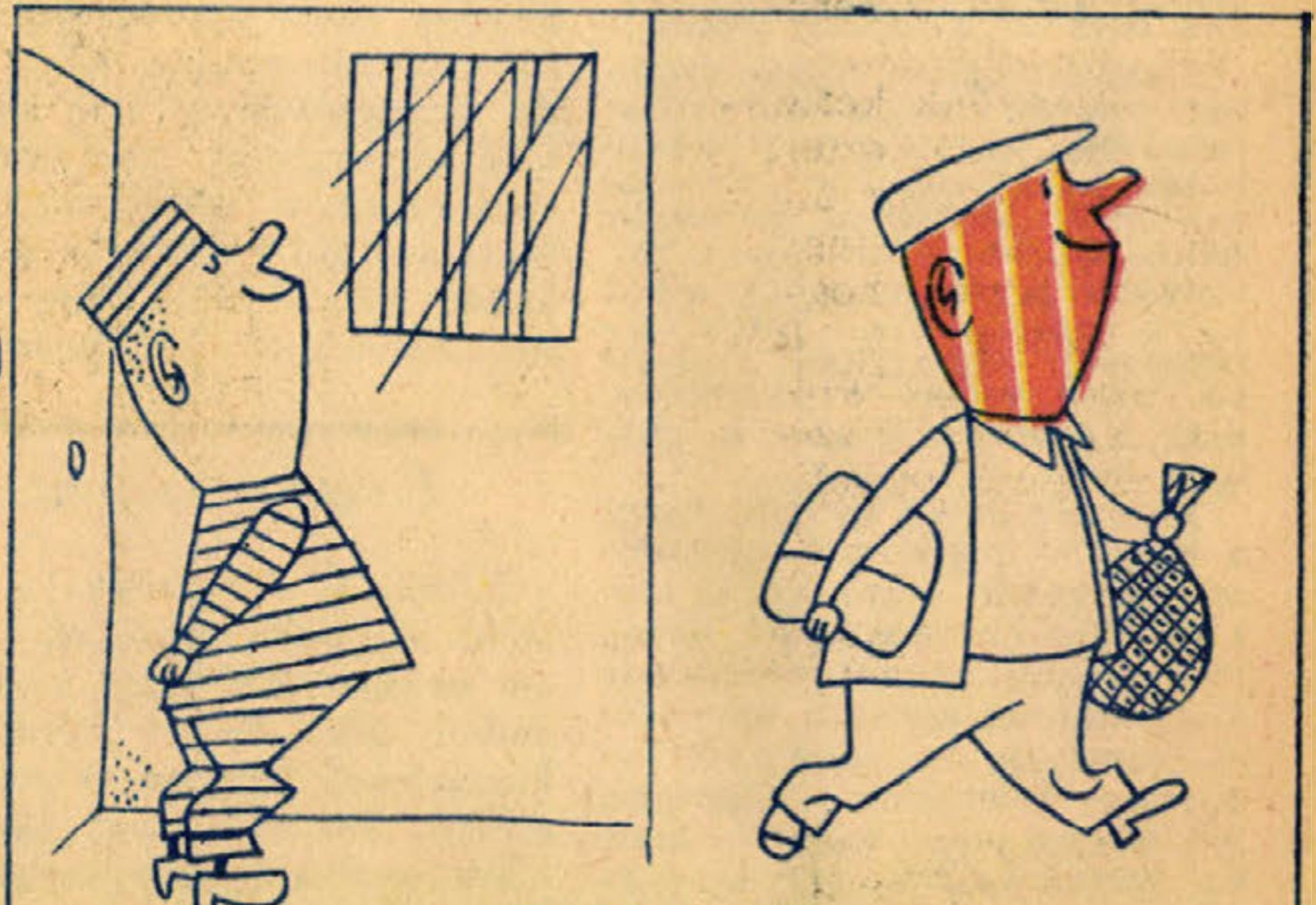
A kék Duna

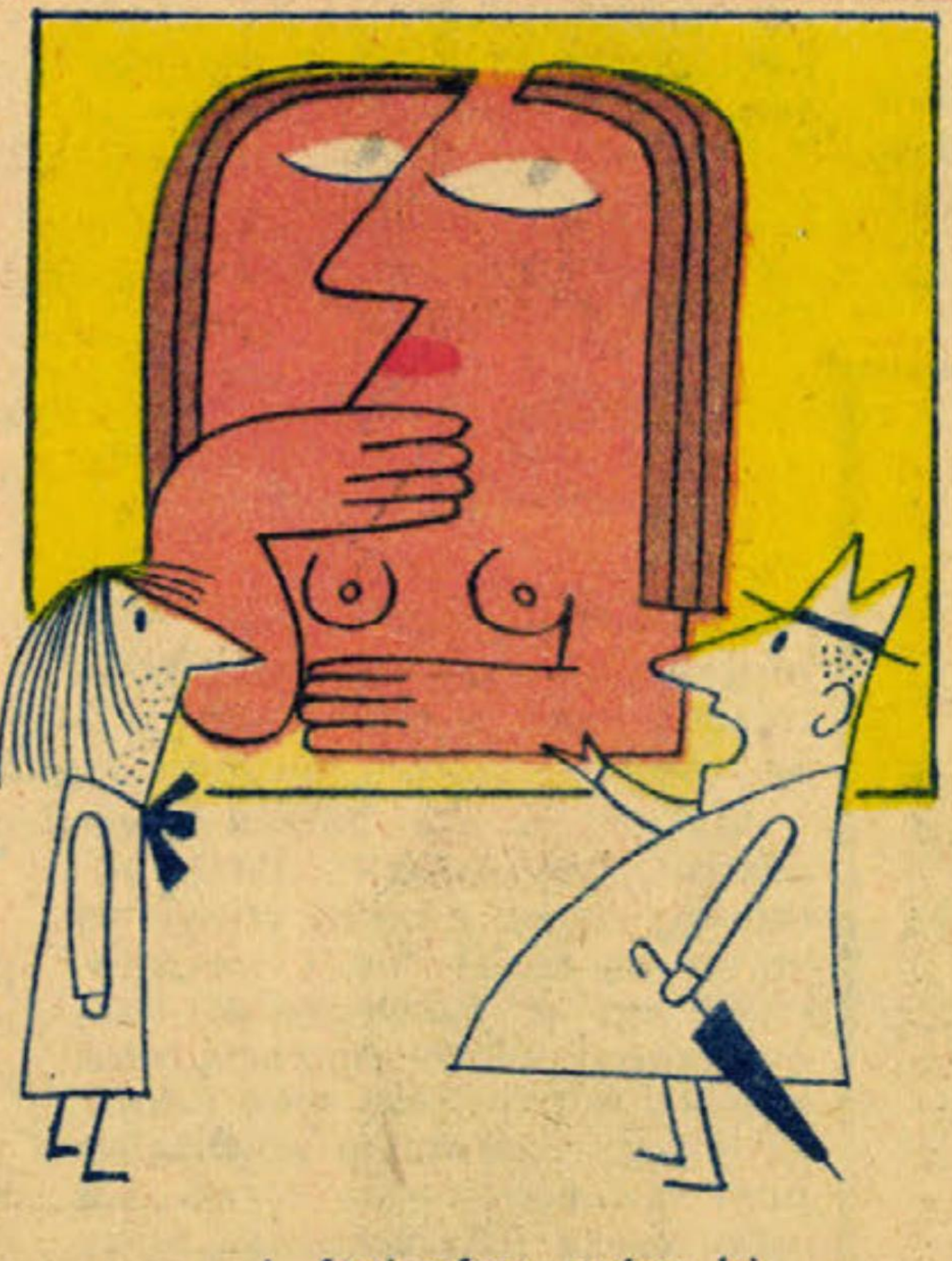
A rossz ember szíve

Tarka család

Napkúrát vett

— A festmény rajza kitűnő, de a színezése nagyon természetellenes ...

— Nincs sárga festékem ...

Kis pénz — nagy bosszúság

Sok portéka árlapján olvasható ilyesmi: 29 forint 95 fillér, 158 forint 85 fillér. Minden tiszteletünk a pontos kalkulációé, de azért ilyen precízen még sem kellene megállapitani az árakat. Kinek van ötfillérese? A pénztárosnak semmiesetre sincs, legalább is nagyon ritkán szokott visszaadni. Valahogy meg kellene oldani ezeket a tört-számoknak is beillő filléreket, amely ellenkezik az élet és a valóság szabályaival. De hogyan lehet megoldani? Volna egy szerény javaslatunk. A Rákóczi úton láttunk egy őszi kabátot, rajta cédulkát: ára 895,75 forint. Akinek nincs ötfillérese, az vegyen két kabátot!

Szombati megfigyelés a totozó előtt..

Szombaton, csúcsforgalom idején, a 12-es autóbuszra várakozva, volt időm a Lenin körúti Totozó-Lottózónál megfigyelni a ládák kiürítését. A következőképpen történt: egy nő kijött a boltból, közönséges, vesszőből font papirkosárral, felnyitotta a ládák födelét és keményen bele-belemarkolva a ládák tartalmába, körülbelül úgy hányta bele a gondosan kitöltött cetliket a kosárba, ahogyan a hulladékpapirt szokás belökni a szemét közé.

Elcsodálkoztam, hiszen szombat délelőtt volt, a totó-csúcsforgalom ideje. A bolt körül hatalmas tömeg állt. Számosan még kezükben tartották tollukat, amellyel imént töltötték ki a szelvényeket, majd forró reménységgel telten, oly gondosan csúsztatták a ládába, mint ahogy a szerelmes diák szokta a levelet a postára adni.

Valószinűnek tartom, hogy a kosárba hányt totó- és lottószelvényeket végül is a legnagyobb gondossággal kezelik. De amit láttam, mégis azt a gondolatot ébreszti bennem: mi történik, ha véletlenül, — egészen véletlenül — elpotyog belőlük néhány? Vagy mi lesz, ha hirtelen erős szél kerekedik?

Ne így vegyék ki a szelvényeket!

(—r.)

Le a bürokráciával!

Mi lesz a földszinttel?

Szépek az újonnan tatarozott házak sárga, halványzöld, banánszínű, világosszürke homlokzatai. Az öröm mégsem maradéktalan, mert az emeletek befejezett tatarozása után a földszinti üzletsor nagyon sok helyen olyan maradt, mint amilyen volt. Vannak házak, amelyeknek tatarozása már hónapokkal ezelőtt befejeződött, de a földszinti frontjukhoz még hozzá sem nyúltak.

Mi ennek a furcsa állapotnak az oka? Az, hogy a földszinti üzletfrontot a boltok tulajdonosainak, a vállalatoknek kell tataroztatniok.

Az ésszerűség azt kívánná, hogy abban az esetben, ha a homlokzat hétfőn elkészült, kedden már elkezdődjék az üzletsor tatarozása. Igen ám, de a portálokhoz fém és fa kell. A kiutalás „beütemezését" azonban nem hangolták össze a munka kezdetével. Így azután megtörténik, hogy egy-egy újjáépített ház földszintje március óta szomorkodik tatarozás nélkül. Olyan ez, mintha valaki ünneplő ruhába öltözik, de a lábára nem húz cipőt.

Legszembetűnőbb ez a „beütemezési" hiba az Abbázia-ház esetében. A ház, amelyben a kávéház volt, júliusban újjáépült, a kávéház azonban még romos és elcsúfítja Budapest egyik legforgalmasabb pontját.

Mi történt az Abbáziával?

A 41. Építőipari Vállalat a házzal együtt csak a kávéház sarkából átalakított volt eszpresszót építette újjá. A kávéházat nem. Erre nem adtak megbízást, anyagi fedezetről sem gondoskodtak idejében. Csak augusztus végén kapta meg a tervezési feladatokat az építési vállalat és csak most igyekszik a Tanács anyagi fedezetet teremteni.

A helyzet tehát az, hogy előbb meg kell oldani a tervezési feladatot, be kell „ütemezni" a munkát, „kapacitást" kell teremteni, végül a Belkereskedelmi Minisztériumnak, illetőleg az Étterem és Büfé Vállalatnak pénzt kell szereznie a munkálatokra.

Ez csak egyetlen példa. Van több is... Az a lényeg: döntsék el már végre, mi legyen a tatarozott házak földszintjeivel...

(sti)

Üzen a rovat

Közöljük mindazokkal a vállalati és boltvezetőkkel, akik azt panaszolták, hogy 93 kérdésből álló leltári kérdőívet kénytelenek minden évben kitölteni: ezentúl csak 12—15 kérdés lesz az új, szabványosított leltári íven.

Cikkünk nyomán ugyanis a *Pénzügyminisztérium* elrendelte a leltári ív egyszerűsítését.

Hol a túró?

Nagy kedvelője vagyok a túrós táskának, amelyet nemcsak cukrászdákban, hanem pékeknél is lehet kapni. Én a Szent István körúti volt Glasner pékségben szoktam vásárolni és egy idő óta szomorúan tapasztalom, hogy a táska túrótartalma egyre csökken. Amíg csak fele mennyiségre csökkentették, nem is

mérgelődtem, de most már alig van túró benne. Evés közben csak a tészta izét érzi az ember.

Így van ez sok helyen a városban. Úgy látszik, valaki kitalálta, hogy évente ennyi és ennyi összeget lehet megspórolni, ha a túróstáskába negyedannyi túrót tesznek, mint azelőtt. Persze, ezt még fokozni lehetne azzal, ha egyáltalán nem tennének bele túrót. Sőt még azt is kitalálhatnák, hogy a tészta is felesleges.

Egy fogyasztó

Ezt láttuk egy üzemben

Két poros ügy

I. Szénpor

Bérházunkkal szemben egy fürdő van. A ház és a fürdő közö rövid utcácska ékelődik. Valójában ez nem is utca, hanem szemét- és szénporlerakodóhely.

Tizennyolc lakótársammal együtt földszinten lakunk. Ablakainkat az odahordott szemét már-már eléri. Az ablakpárkányon, asztalon, szekré-

nyen, fehérneműn ujjnyi vastag a szénpor és a szemét. Így van ez mind a tizennyolc lakásban.

A szénport egyébként a szemben levő fürdő rakja az orrunk, illetve az ablakunk elé. Amíg gödrök voltak a környéken, addig azt a szénporral tömték be. Most már nincs gödör, ezért emelkedik a szénhegy. Ha így megy tovább, lassan betömi az ablakainkat is.

Egyszer kint jártak a Tanács egészségügyi osztályáról. Megállapították, hogy a „...helyzet tarthatatlan". Úgy látszik azonban, hogy mégis „tartható", mert nem történt semmi. A fürdő igazgatóját is felkerestük levelünkkel. Ezt válaszolta:

„Ügyét kivizsgáltuk, panasza jogos, de mi a dolgozók egészségét védjük, tehát a tisztasági fürdőt fenn kell tartanunk. Ellenben intézkedtünk, hogy a nagytömegű szénport iszapolják."

A lakók javaslata: a szénpor és a szemét iszapolását ne „ütemezzék be", hanem egyszerűen — szállítsák el onnan, mert hosszú idő óta nem merjük kinyitni az ablakainkat.

Lugosi József
XI., Hamzsabégi út 60.

II. Fűrészpor

Kispesten, a Török utcában dolgozik a Faipari KTSZ asztalosüzeme. A környékbelieket szinte elönti a záporozó fűrész-

por. Ha kinyitják az ablakot, a bútorokra ujjnyi vastagon rakódik le a KTSZ fűrészpora.

Mikor kötelezi végre a XIX. kerületi Tanács a KTSZ-t az egészségvédelmi berendezés használatára?

A Tompa utca 9. sz. ház lakói

Meghozták a kokszot

Vasárnap megjött a tüzelő, ahogy azt a Tüsped jelezte volt. — Itt a koksz! — jelentette az a marcona lehordó, aki feljött, mint hírnök, pihegés nélkül, de rosszkedvűen. — Valaki jöjjön le — tette hozzá és mögém nézett, mintha reméiné, hogy nem én leszek az a valaki.

— Máris jövök! — mondtam sürgölődve, miközben magamhoz vettem a kellékeket: pincekulcsot, papirost, ceruzát, zsebembe dugtam a borravalóra szánt összeget

Odalent további kettő, még marconább lehordó várt és a kocsi, rajta a mérleg és a koksz. Kicseréltük okmányainkat, ahogy az a tüzelődiplomáciában szokásos; aztán a lehordók megtették hagyományos nyilatkozatukat a pince távolságát, a lépcsők sokaságát illetően, jóllehet a pince — budai kertes házban lévén — az alagsorban volt, a kocsitól maximum tizenkét méterre, egyenes és sima folyosó végén, összesen két lépcsőfokkal a kapunál.

— Kezdhetjük! — mondta a legmarconább.

— Egy pillanat! Szeretném leméretni a kosarakat! — szóltam barátságosan a három marconákhoz, akik előttem érthetetlen módon nagyon szelídek lettek.

— Hajaj — mondta az első — még vasárnap sincs pihenője az embernek...

— Azelőtt nem kellett dolgozni vasárnap . . . — így a második.

— Tessék elhinni, nincs áldás a vasárnapi munkán . . . — sóhajtotta a harmadik.

A kosár megméretett és öt kiló hetven dekának találtatott. A másik néhány dekával több volt, de hát ilyen különbség szalámiban is lehet a Közértnél.

— Tessék jól megjegyezni a súlyt! — szólított fel a mérlegelő, azzal nullára tolta vissza a mércét. — Tizenkét mázsát tetszik kapni, egy kosár az ötven kiló, szóval huszonnégy kosár lesz!

Így szólt és szorgalmasan lapátolni kezdte a kokszot a kosárba. Amikor már csaknem megtelt a kosár, beállította a mérleget kereken ötven kilóra, majd rádobott még néhány lapátnyi kokszot, óvatosan figyelvén, hogy a mérleg nyelve játszani kezd-e? Amikor aztán a mérleg nyelve valóban játszani kezdett — de csak kezdett! — menten pofonvágta úgy, hogy azonnal elment a kedve minden játéktól. — Mehet az első kosár! — rikoltotta s máris adta volna a másik hátára. — Tessék jegyezni, az első kosár! — szólt oda nekem is a nagy munkalázban.

— A kosaranként öt kiló hetven dekát a végén kapom meg? — kérdeztem ártatlanul.

— Jaj, de jó, hogy szólni tetszett! — hálálkodott a mérlegelő szaktárs. — Hát persze, hogy ötvenöt kiló hetven dekára kellett volna állítani a mázsát! . . . De hát, tetszik tudni, fáradt az ember, ettől a vasárnapi munkától . . . Nincs ezen áldás, kérem . . .

Beállította a mérleget ötvenöt kiló hetven dekára, majd meglapátolta egy kicsit, amíg a mérleg nyelve megint játszani kezdett. Minden előbbi kegyessége ellenére is, gonosz ember lehetett, mert megint nem hagyta játszani; ismét pofonverte szegényt pár kiló erejéig.

— Hagyja már egy kicsit játszani szegénykét! — kértem a szigorú mázsamestert, mire felengedett a szigorúsága s hagyta, hogy a mérleg kijátssza magát.

Ezekután abbahagyták a további kísérletezést. Csak sóhajtoztak és panaszkodtak, hogy így meg úgy, templomba sem mehettek ma még, pedig vasárnap van — de hát a dolgozók tüzelőjét szállítják, majd talán meg lesz a bűnük bocsátva. Most már egyedül csak a borravalóban reménykedhettek, meg is dolgoztak érte mutatósan.

Mondanom sem kell, hogy a pincébe lehordott tizenkét mázsa koksz valóban tizenkét mázsának látszott, amikor végezetül szemügyre vettem. Másfélszer akkora kupac volt, mint tavaly. Tisztességes borravalót adtam, meg is köszönték szépen.

Később a feleségemnek meséltem, hogy milyen kegyes lehordóink voltak. Hogy egyre azt hajtogatták: nincs áldás a vasárnapi munkán.

— Te naiv lélek! — mondta a feleségem. — Hát persze, hogy nincs! Vasárnap otthon vannak a férjek és nem a nagymamák és a gyerekek veszik át a tüzelőt! . . .

Hát ilyen rosszhiszeműek azasszonyok!

Zsiray Károly

Interjú valahol nyugaton

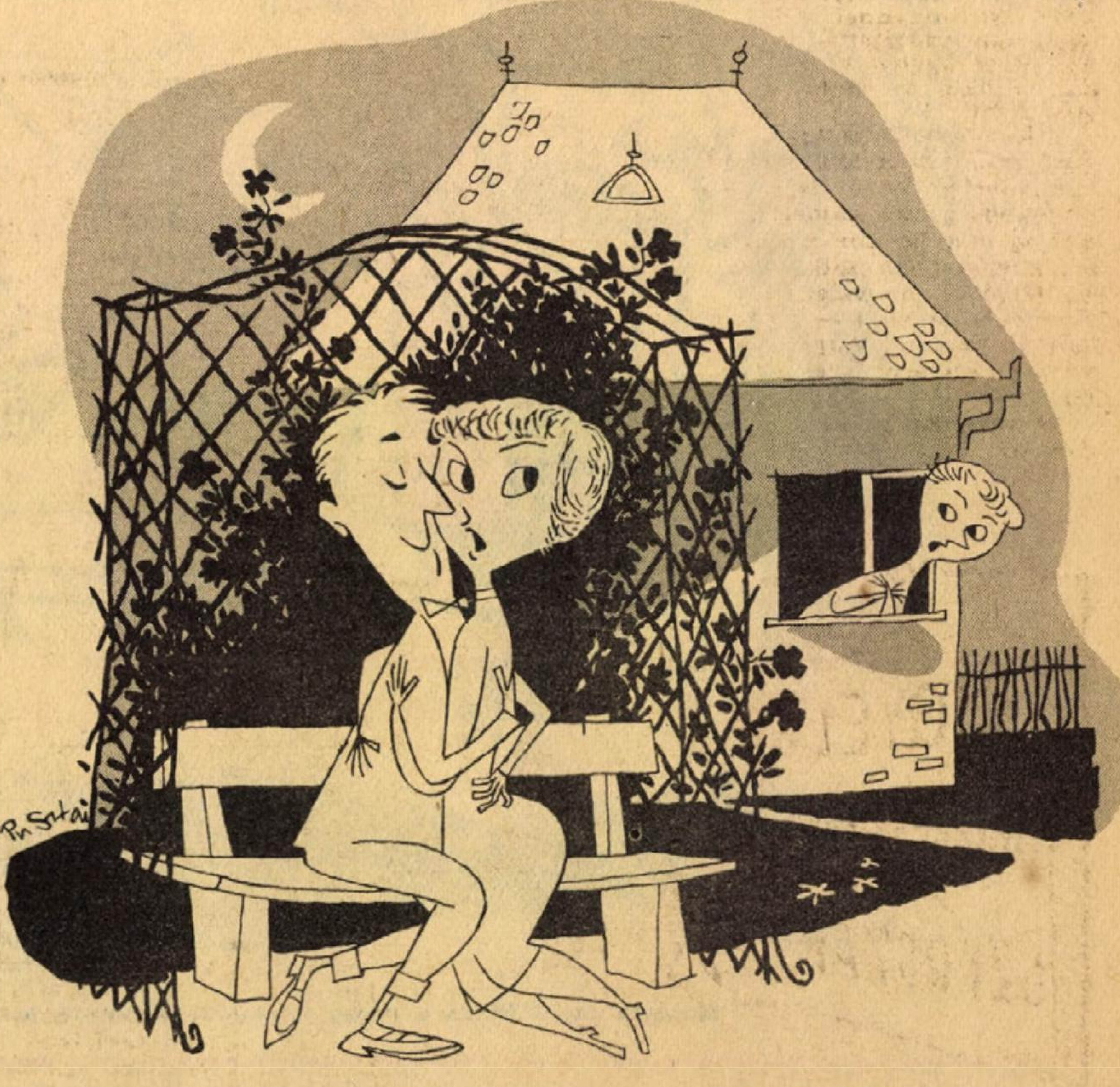
Sándor Károly rajza

— Szóval megírhatom, hogy ön a Széna téri csatában ezredesi rangban vett részt?

Holdas éj

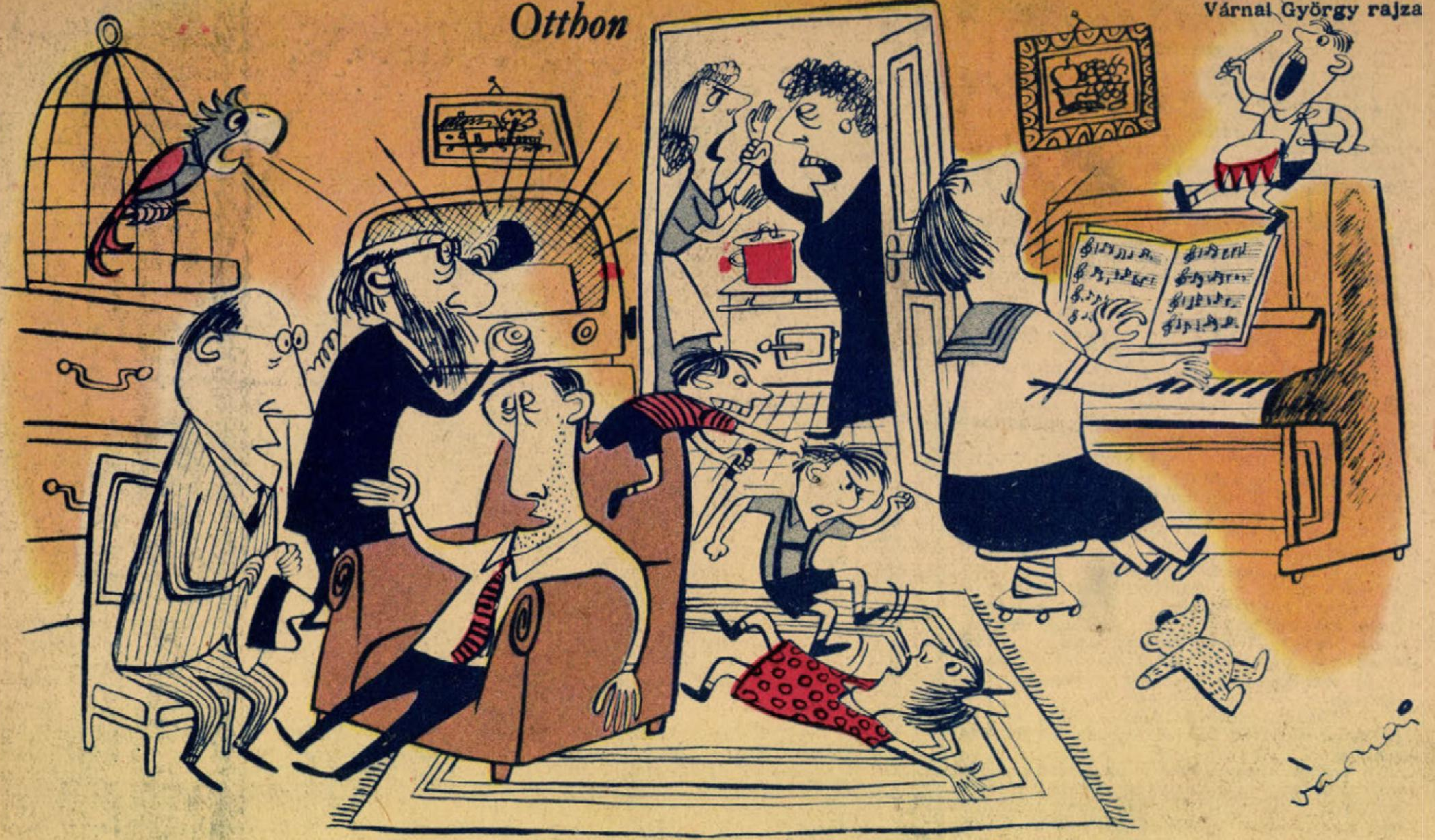
Pusztai Pál rajza

— Gyere be azonnal, apád nem tud aludni miattad!
— De hiszen csendben vagyunk!
— Éppen azért . . .

Otthon

Várnai György rajza

— ... és még ráadásul a főnököm is pikkel rám ...

Kulturált csomagolás

Toncz Tibor rajza

— Mutassa csak! Nincs a maga felsálján véletlenül a tegnapi regényfolytatás? ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.